

The background of the cover is a deep blue night sky. A large, bright full moon dominates the upper right, with a faint, dark silhouette of a bear's head superimposed on its surface. Below the moon, a city skyline with various skyscrapers is visible against the horizon. In the lower half, two silhouetted figures are on a white ledge. One figure stands on the left, leaning forward and reaching out with their right hand. The second figure is crouching on the right, reaching up with their right hand to grasp the first figure's. The scene is dramatically lit from above, casting long shadows of the figures onto the ledge they stand on.

POŘÁD CHCE NA KONCI ZEMŘÍT

ADAM SILVERA

PŘELOŽILA
KATEŘINA HAJŽMANOVÁ

**COO
BOO**

Pořád chce na konci zemřít

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Adam Silvera

Pořád chce na konci zemřít – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA

**POŘÁD
CHCE NA KONCI
ZEMŘÍT**

ADAM SILVERA

**COO
BOO**

Přeložila Kateřina Hajžmanová

THE SURVIVOR WANTS TO DIE AT THE END

Copyright © 2025 by Adam Silvera

All rights reserved.

Cover © 2025 by Simon Prades

Translation © Kateřina Hajžmanová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4240-1

ISBN e-knihy 978-80-267-4242-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4243-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4241-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro ty, kteří si přijdou jako lháři, když mluví
o budoucnosti. Hezky den po dni.*

*Zvláště pro mého psa Tazzita a mou terapeutku Rachel
za to, že mi znovu a znovu zachraňují život.*

*A pro Luise Riveru. Na konci bych bez tebe nepřežil.
Miluju tě nejvíc, Kidde.*

Poznámka autora

Tato kniha se zabývá sebevražednými myšlenkami, obsahuje detailní popisy sebepoškozování a zmiňuje sebevraždy jako takové. Pokud se rozhodnete začít číst, na příští řádce najdete spoiler, ve kterém vám sdělím, jestli můžete v tomto románu očekávat sebevraždu. Ale jestli o spoilery nestojíte, prostě přeskočte na další odstavec. (SPOILER) Ačkoli postavy v této knize opravdu zemřou, jak už to tak v této sérii bývá, ani jedna z hlavních postav nespáchá sebevraždu. (KONEC SPOILERU)

Pokud trpíte a potřebujete pomoc, zavolejte na Linku bezpečí, 116 111. Pokud se po prvním hovoru pořád necítíte dobře, zavěste a zavolejte znovu. A znovu a znovu a znovu, dokud nebudete v bezpečí před škodlivými myšlenkami. Sám jsem takhle v minulosti volal a jsem tady a můžu vám o tom vyprávět.

Vydejme se spolu vstříc zítřku.

ČÁST PRVNÍ

NE-SOUDNÉ DNY

Hodina smrti nezměnila jen to, jak všichni před smrtí žijeme, ale taky životy těch, kteří zvažují svou vlastní smrt. Když Hodina smrti těm, kteří trpí, nezavolá, pak není jejich soudný den. Tak je to jednoduché. Láme mi srdce, když vidím, jak se lidé snaží dokázat, že se Hodina smrti mýlí. Moje největší přání je, aby se všechny duše vyléčily a už nečekaly na náš hovor.

JOAQUIN ROSA, ZAKLADATEL HODINY SMRTI

LOS ANGELES

22. ČERVENCE 2020

PAZ DARIO

7:44 (PDT)

Hodina smrti mi nikdy nevolá, aby mi řekli, že zemřu. A já si přeju, aby to udělali.

Každou noc mezi půlnocí a třetí hodinou ranní, když poslové upozorňují lidi, že přišel jejich soudný den, jsem vzhůru a zírám na svůj mobil, nutím ho rozeznít se zvukem těch děsivých zvonů, které by oznámily mou předčasnou smrt. Nebo možná mou opožděnou smrt, jestli se chceme reálně bavit o tom, jak málo chci žít. Sním o noci, kdy budu moct posla přerušit, až mi bude kondolovat a naříkat nad tím, že zemřu, a prostě říct: „Díky za ty nejlepší novinky v životě.“

A pak, nějak, konečně umřu.

Včera v noci mi mobil nezazvonil, takže jsem nucený prožívat další ne-soudný den.

Vždycky předstírám chuť do života kvůli všem lidem, kteří ze všech sil pracují na tom, aby mě udrželi při životě: samozřejmě kvůli mamce, mému nevlastnímu tátovi, který dřív býval výchovný poradce a pořád se tak chová, mé terapeutce, které každý pátek odpoledne lžu, a mému psychiatrovi, který

mi předepisuje antidepresiva, kterými jsem se v březnu předávkoval. Skoro se cítím provinile, že mrhám jejich časem, protože jsem beznadějný případ. Ale jestli se mi nepovede všechny přesvědčit, že jsem se pokusil zabít jen kvůli tomu dokumentu o tom, co se mi stalo v dětství, pošlou mě do léčebného centra pro sebevrahy, kde nejen že bude víc lidí, co se mě ze všech sil budou snažit udržet naživu, ale ještě nebudu mít sebemenší šanci se znovu pokusit zabít.

Jestli tenhle ne-soudný den proběhne tak dobře, jak doufám, možná tu s radostí ještě nějakou chvíli zůstanu.

Poprvé za skoro deset let se mi po konkurzu ozvou zpátky. A nejde jen tak o nějaký konkurz, je to zkouška vzájemné chemie mezi milostnými protějšky ve filmu. A nejde jen tak o nějaký film, ale o adaptaci mého oblíbeného fantasy románu *Zlaté srdce*. Stačila fakt povedená nahrávka a trochu zalhat o tom, kdo vlastně jsem.

Teď musím jenom získat svou vysněnou roli.

Přecházím po ložnici, projíždím si úryvky dialogů, i když si to všechno pamatuju. Všechno v mém pokoji je černé nebo bílé, tedy až na knížky, hry a videohry, kterými se snažím zabavit během ne-soudných dnů. Mamka mi sehnala obří afeandru, které se taky říká zebří rostlina, ale navzdory tomu jménu se k mému pokoji moc nehodí. Jasně, hezká myšlenka, dostat sem trochu zeleni, ale já mám dost práce s tím, že se snažím nakrmit sebe, takže rostlina dost zhnědla, protože ji zanedbávám. Musím ji vyhodit, protože se nemůžu koukat na to, jak před mýma očima zemře.

Tak jo, je čas se připravit. Strčím si papíry se scénářem do *Zlatého srdce* v pevné vazbě, je to můj 912stránkový amulet. Pak knížku nacpu do batohu, se kterým většinou vyrazím do

přírody. Popadnu černé triko a džíny, které požadovali lidi z castingovky, a chystám se zapadnout do sprchy, když si všimnu, že na podlaze leží můj roční deník. Rychle ho hodím zase zpátky na noční stolek, kolem třetí ráno jsem to zapomněl. Nikdo se do něj nesmí podívat.

Pootevřu dveře, slyším, jak ze starého rádia, které jsem dal nahoru na ledničku potom, co jsme se zbavili všeho alkoholu, vyhrává španělská písnička. Mamka a Rolando se smějí, zatímco připravují snídani, než mamka vyrazí do práce v místním azylovém domě pro ženy. Jsou to právě takové drobné chvílky, jako je tahle, kdy mi mamka nenosí rostliny ani nehlídá dávku antidepressiv, které mi dávají naději, že když umřu, bude nakonec v pohodě. I když tvrdila něco jiného po tom sebevražedném pokusu – mluvím jen o tom jednom v březnu, o tom druhém nikdo neví.

Než zase pro mamku a Rolanda nasadím masku šťastného Paze, musím se připravit, stejně jako každý herec, který vchází do maskérny. Na place jsem byl jen jednou, když mi bylo šest, ale pamatuju si, že mi přišlo strašně cool, že tam jsou umělci, kteří mi pomůžou dostat se do role, než režisér zavolá: „Akce!“ Teď to všechno dělám sám, než začnu předstírat štěstí.

Odspěchám do koupelny, kde je po Rolandově ranní sprše pořád plno páry a tepla. Otrů zamlžené zrcadlo, snažím se spatřit zloducha, kterého vidí všichni ostatní, ale vidím jen kluka, který si tmavé vlasy odbarvil na blond, aby získal tuhle práci, a který si vlasy nechává narůst, aby skryl tvář, kterou všichni znají spíš z dokusérie o prvním soudním dni místo jeho malé, ale kdysi slibné roličky v posledním filmu o Scorpiousi Hawthornovi.

Studená sprcha mě probudí, pak otočím kohoutkem tak moc, že moje snědá kůže pod proudem horké vody zrudne. Donutím se pod ní stát, i když se chce moje tělo zmocnit kontroly nad nohama a couvnout. Tělo nakonec vyhraje a já vylezu ze sprchy.

Umyvadlo je přečpané mamčinými a Rolandovými věcmi, je tu třeba její kartáč se záplavou černých a bílých vlasů, jeho hřeben a gel, kaktusové máslo, které koupili v Melrose Market, a porcelánový talířek, na který si odkládá zasnubní prsten, když si maže ruce. Vlastně tu není ani stopy po mojí existenci, tedy až na kartáček v oranžovém plastovém kelímku vedle těch jejích. Je to tak schválně. Až budu mrtvý, chci, aby na mě mamka co nejvíc zapomněla. To znamená, že neuvidí moje věci v našich sdílených prostorech. Když ji bude moje smrt pronásledovat, bude nucena se zase přestěhovat, aby utekla mému duchovi, jako jsme to udělali po tátově smrti, ale tenhle maličký domek, který si s Rolandem koupili, je její nejoblíbenější věcí na celém Los Angeles. Představuje náš nový začátek.

Teda aspoň to, co jím mělo být.

Kromě toho, že napíšu dopis na rozloučenou pro mamku, bych měl jeden nechat i Rolandovi, aby prodal moje věci, protože mamka na to nebude mít srdce. To ona tuhle rodinu živí, ale jen tak tak – jestli je ona ten chlebodárce, nosí chleba dost okoralý. Když prodají poslední díl série o Scorpiusi Hawthornovi, který mi podepsala autorka, a taky polaroidy mě spolu se zbytkem hereckého ansámblu, nejspíš vydělají pár tisíc.

Cesta do Brazílie s mamkou, abych natočil svou scénu, byla úplně úžasná, pořád nemůžu uvěřit, že jsem navštívil místo, kde se natáčely scény ze zámku Milagro a...

Ne, nebudu teď vzpomínat na to, jak jsem hrál mladého Larkina Canoa, když mám před sebou jinou roli. Ne tu na konkurzu. Roli, kterou hraju každý ne-soudný den.

Když jsem umytý a oblečený, vezmu za kliku a zašeptám: „Akce.“

A stanu se šťastným Pazem.

„Dobré ráno,“ pronesu s oscarovým úsměvem, když vejdu do obýváku.

Mamka s Rolandem snídají tacos u stolu a hrají *Othella*, deskovou hru, kterou jsem jako malý zbožňoval. Vzhlednou ke mně s upřímnými úsměvy, protože šťastná mamka a šťastný Rolando nejsou jen role.

„Dobré ránko, Pazito,“ řekne mamka.

Další věc, kterou jsem jako malý miloval: když mi říkala Pazito.

„Jsi připravený na konkurz?“ zeptá se.

„Jo.“

Rolando mi nandá na talíř. „Dej si, Paz-Mane. Budeš potřebovat sílu.“

Donutím se to sníst, protože kdybych to neudělal, začnou být podezíraví. Pravda je, že i když často nemám chuť na jídlo, po životě vyloženě hladovým. Někdy se cítím tak prázdný, až mě bolí břicho, jako by kručelo a toužilo po štěstí, ale nikdy přede mnou není nic k jídlu, nic nevypadá dobře, nebo když se konečně pro něco rozhodnu, mám pocit, že není u koho si objednat.

„Chtěl by sis projít repliky?“ zeptá se Rolando.

Odmítnu to, protože když jsem se původně natáčel, Rolando mi je předčítal a byl až moc dramatický, jako by snad dělal konkurz na nějakou telenovelu, i když seděl za kamerou.

Musel jsem ho vykopnout a předtočit si repliky té druhé postavy hlubším hlasem a pak zaplnit tichá místa, která jsem nechal pro svou postavu. A právě tenhle výkon mi zajistil pozvánku do druhého kola. Nechci, aby se mi Rolando zase dostal do hlavy.

„A co takhle svézt na ten konkurz?“ nabídne Rolando, který se vždycky zoufale snaží dokázat, že je jiný než můj táta, což je, já vím.

„Projdu se. Chci na vzduch.“

Zvedne ruce, jako by se vzdával. „Beru si dneska volno, kdyby sis to rozmyslel.“

„Nepotřebuješ náhodou práci na to, aby sis mohl vzít volno?“ Předstíraně se zasměju, takže to zní jako vtip, ale mamka mě stejně okřikne, i když se Rolando taky zasměje. A i on má smích úplně falešný.

„Beru si volno od hledání práce,“ řekne Rolando a pak si zalije čaj a rozpovídá se o tom, co všechno doma uklidí a udělá.

Přestanu poslouchat.

Minulý měsíc Rolanda propustili kvůli financování z jedné z místních škol. Je to nanic, protože byl hrozně rád, že má zase práci v kanceláři, zvlášť potom, co mě většinu střední učil doma, ale ještě víc je to nanic kvůli obří hypotéce a účtům za lékaře. Ohledně další práce má jasno. „Nic, co by mě nějak emočně zasáhlo,“ prohlašuje.

Jako poradce pro volbu kariéry byl dokonalý, protože tam prostě jen mluvil o dalších pracích a zároveň tím pomáhal ostatním, po čemž odjakživa touží. Hodil se na to mnohem víc než na tu vyčerpávající práci výchovného poradce na základní škole, kterou dělal celé roky. „Kdo by to čekal, že děti mají takový problémy?“ řekl víc než jednou, dokonce i v mojích blíz-

kosti – vždyť já sám jsem měl jako dítě fakt spoustu problémů. A pak tu taky samozřejmě byla jeho nejkratší, ale drtivá práce, kdy fungoval jako jeden z prvních poslů Hodiny smrti na světě. Uběhlo už skoro deset let od chvíle, kdy se na to během prvního soudního dne vykašlal. Stejného dne, který tak rychle změnil můj život a já se stal tím dítětem se spoustou problémů.

Bude to pěkná jízda, jestli se mi povede získat tu roli dřív, než si on sežene práci.

Rolando donese mamce čaj a políbí ji. „Dobrou chuť, má grandiózní Glorie.“

„Děkuju, mi amor.“

Jsem tak hrozně rád, že je mamka zamilovaná – a tentokrát je to opravdová láska –, ale někdy se mi na to těžko kouká, když vím, že já umřu, aniž by mě kdo miloval. Každou noc, když ležím sám v posteli a doufám, že mi zavolá Hodina smrti, přemýšlím, jestli bych se začal bát o život, kdybych měl někoho vedle sebe. Někoho, kdo by mě držel. Někoho, kdo by mě líbal. Někoho, kdo by mě miloval.

Ale kdo by se mohl zamilovat do vraha?

Nikdo. Tak je to.

Odnesu talíř do dřezu, znovu se opaším horkou vodou. Vypnu kohoutek, než si někdo všimne, že mám ruce čistší než talíř.

„Pazito?“

„Ano, mami?“

„Ptala jsem se, jestli jsi v pohodě.“

Aby byl člověk skvělý herec, musí být taky skvělý posluhač, ale já jsem se tak zatoulal ve vlastních myšlenkách, že jsem ani neslyšel, co moje herecká partnerka říká. Teď zírám, jako bych zapomněl svoje repliky. Vypadl jsem z role, jako by

ze mě snad mou masku šťastného Paze i kostým, co jsem našel ve skříni, někdo násilím rval dolů a odhalil, že jsem nepracující herec, co si práci ani nezaslouží. Ne, jsem skvělý herec, a jo, skvělí herci musí být taky skvělí posluchači, ale kromě toho se musí chovat pravdivě. A tak řeknu pravdu – no, aspoň nějakou pravdu.

„Promiň, mami, jen jsem z toho konkurzu nervózní,“ pronesu a sklopím oči k podlaze, jako by mi bylo trapně. To možná jen předstírám, ale servíruju jí tak pravdu, že jo, chovám se divně, ale hele, koukejte, mluvím, místo abych si v sobě všechno schovával, jako minule. A pak to ještě završím lží: „Jsem v pohodě.“

Nohy mamčiny židle začnou skřípat a pak utichnou. Zoufale touží mě utěšit, ale já jsem jí řekl, že když se vyjádřím, potřebuju trochu prostoru, protože při vši té její péči mi každá maličkost přijde o hodně větší, než ve skutečnosti je. Použil jsem všechna správná slova od svojí terapeutky, abych jí to vyložil, a funguje to, ale vím, jak těžké pro mamku je přestat mě omaminkovávat.

Pro mě je to taky těžké. Kdyby mě tak mohlo zachránit objetí.

„Nejlepší, co můžeš na tom konkurzu udělat, je být sám sebou,“ řekne mi.

„Nemusí být spíš ta postava?“ zeptá se Rolando.

„Musí tu postavu nechat ožít tak, jak to dokáže jen on,“ řekne mamka. Moje sny podporuje už od mého dětství. „Proměň tohle druhé kolo ve svůj návrat, Pazito.“

„To taky udělám.“

Nikdy to nebylo důležitější. Když tu roli nezískám, nebudu mít pro co žít.

Vyrazím ven, když na mě mamka zavolá.

„Přinesu ti jen...“ Její hlas utichne, když zmizí v ložnici.

Vím, že jde pro mou denní dávku antidepresiv. Lahvička s Prozacem je schovaná někde u ní, protože se mi nedá věřit, že budu dodržovat dávkování, ne po tom prvním pokusu o sebevraždu.

Měl jsem k tomu svoje důvody.

Na začátku ledna se na Piction+ objevila limitovaná dokusérie *Zmeškané hovory smrti* o Zesnulém tuctu, dvanáctce ztracenců, kteří umřeli během prvního soudního dne bez varování kvůli nějaké záhadné chybě ve stejném záhadném systému Hodiny smrti. Nová epizoda běžela týden co týden, každá se soustředila na jiného ztracence. Poslední z nich byla o mém tátovi, který v Hodinu smrti nevěřil. Filmaři nás chtěli do toho projektu zahrnout, ale mamka odmítla a prosila je, aby v tom dál nepokračovali, protože tak otevřou příšernou ránu (jako by se snad někdy uzavřela). Její prosby byly ignorovány, protože „je potřeba si pamatovat minulost“. Nepřekvapilo mě, když jsme zjistili, že filmaři patřili k pronaturalistům, lidem, kteří si přejí zachovat přirozený způsob, jakým jsme žili a umírali před Hodinou smrti. Ta dokumentární série nikdy neměla být o pamatování si minulosti. Byl to útok na Hodinu smrti. A já byl jen jednou obětí v křížové palbě.

Jako bych snad už tak neumíral úzkostí, zatímco jsme odpočítávali dny do poslední epizody série, odvysílali ji přesně v tom týdnu, kdy vláda vydala nařízení, že je nutné zůstat doma, abychom zabránili šíření koronaviru. Díky tomu bylo naprosto zaručené, že lidi nebudou mít co dělat, budou tak akorát vyšilovat a koukat na telku. Sledovat tu tiskovku s CDC a Hodinou smrti, kde předpověděli smrt více než tří milionů

lidí po celém světě, pokud okamžitě neposlechneme a nezůstaneme doma, bylo dusivé. A ta série to ještě pro všechny zhoršila, protože zasela pochyby o Hodině smrti, když zase připomněla jejich zapomenutou fatální chybu, ke které došlo skoro před deseti lety.

Pandemie nepandemie, bez ohledu na to, jak by to bylo, můj svět se po odvysílání té poslední epizody stal ještě neobyvatelnějším. Nikdy jsem se na ni nepodíval, ale podle všeho proměnili ti filmaři traumatickou událost z mého dětství v senzaci, stejně jako soud, který pak následoval, a mě vykreslili jen jako psychotického zabijáka, kterého ze mě udělala mamka, aby mohla pokračovat ve svojí aférce s Rolandem. A miliony lidí tomu uvěřily.

Takže jsem se čtvrtý den potom, co jsme se všichni začali schovávat doma, hodinu potom, co Hodina smrti dokončila všechny svoje hovory, rozhodl dokázat, že se Hodina smrti mylí. Spolykal jsem celou lahvičku antidepresiv a spláchl je bourbonem svého nevlastního táty.

Pak jsem čekal, až umřu... což se stalo hlavní náplní mého dalšího života.

Rozostřílo se mi vidění a vyskočila mi horečka, začal jsem omdlívat, byl jsem v šoku, že konečně umírám. Byl jsem moc slabý a sjetý a opilý a na pokraji smrti, abych brečel nad tím, jak moc je na hovno, že jsem se dostal na tak temné místo. A taky nad tím, jak jsem šťastný, že se odsud konečně nadobro dostanu. Umřel bych, kdyby se mamka nevzbudila ze svojí obvyklé noční můry o tátovi a nenašla něco mnohem horšího: mě, v bezvědomí, v louži vlastních zvratků.

Do dneška si nepamatuju, že bych spadl z postele ani na jízdu záchrankou nebo na to, jak mi museli vypumpovat ža-

ludek. Ale pořád mě děsí to, jak jsem se probudil na pohotovosti připoutaný k posteli, jako bych byl ten nebezpečný živel, kterého ze mě udělala ta série. I to, jak si mamka sundala roušku a prosila mě, abych už nikdy nic takového nedělal.

„Já si všechno ráda plánuju,“ pronesla přes slzy a drtila mi ruku. „Ale nebudu si plánovat život ve světě bez tebe, Pazito. Jestli si vezmeš život, naplánuju si to samé.“

Strávil jsem tři dny na psychiatrii a přemýšlel o tom, co mamka řekla. Tolik ji miluju, ale nenávidím tuhle výhrůžku, že se sama zabije, pokud spáchám sebevraždu. Má přece tolik důvodů žít, i když už dál nebude máma, protože její jediné dítě umře.

Takový tlak, abych žil dál, i když nemám proč, nedokážu snášet.

Potřebuju žít svůj život – a svou smrt – tak, jak chci já sám.

Dával jsem si na čas, protože jsem se poučil, že Hodinu smrti nejde jen tak nachytat. Jasně, pokusil jsem se o sebevraždu ještě v září, ale ten narozeninový pokus před měsícem musí zůstat v tajnosti, nebo nebudu mít šanci zkusit to zase za deset dnů na desáté výročí tátovy smrti.

Mamka se vrátí a přinese mi jednu pilulku.

Spolknu Prozac a usměju se, jako by okamžitě zlikvidoval veškerou mou depresi.

Mamka na mě dál zírá, skoro jako by byla castingová režisérka, která mi tu roli šťastného Paze nevěří a vidí jen herce, co přehrává, což je asi tak poslední věc, po které jakýkoli slušný herec touží. Ale ne, o to nejde. Vidí mě jako svoje miminko, svoje jediné dítě, dítě, které kdysi doprovázela na konkurzy, dítě, které šimrala při zkouškách masek na Halloween, dítě, které dřív věřilo ve věštby, protože věřilo v budoucnost.

Dítě, které si myslelo, že se chová jako hrdina, když jí zachránilo život.

Dítě, které vyrostlo a chce teď umřít.

„Doufám, že s cítíš líp, Pazito.“

„Já taky, mami.“ Říkám jí pravdu, ale vím, jak se věci mají.

Pak odejdu.

„A stríh,“ zašeptám.

Už nejsem šťastný Paz. Tím nejsem od prvního soudného dne, kdy jsem zabil svého tátu.

NEW YORK

ALANO ROSA

11:00 (EDT)

Hodina smrti se neozvala, protože dneska neumřu, ale zavolali mi jiní s výhrůžkami smrti jednoduše proto, že jsem dědic impéria Hodiny smrti. Aspoň mě varují. Tak to konec konců Hodina smrti dělá.

Za ty roky mi spousta lidí říkala, že se těmi výhrůžkami smrti nemám nechat rozhodit, protože jsem vyrůstal s tím, že vím, kdy přijde můj soudný den. To není pravda. Z toho, že můj otec vytvořil Hodinu smrti, pro mě plyne spousta privilegií, ale to, že bych věděl, kdy umřu, mezi ně nepatří. Můj otec ve skutečnosti urychluje můj výcvik, abych na jeho vlastní soudný den podědil firmu. A kdy se to stane, je pro něj stejnou záhadou jako pro mě, ale s tím, jak Garda smrti radikálně tlačí do popředí svou pronaturální agendu, kterou prosazuje taky jejich vyvolený prezidentský kandidát, otec ví, že je jejich cílem. Tihle sektáři volají po konci Hodiny smrti. Ta ironie, že by táta neměl všechny svoje věci vypořádané předtím, než umře, nám rozhodně neuniká.

Musíme být opatrní, dokonce i tady v New Yorku, kde člověk na pronaturální propagandu ve městě před začátkem roku

narazil jen zřídka. To všechno se změnilo v neděli 29. března, když skončilo období dvoutýdenního lockdownu a lidi se vrátili do ulic a našli plakáty s nápisy HODINA SMRTI JE NEPŘIROZENÁ v metru a na mostech, v kostelích a potravinách a na každém představitelném veřejném prostranství. Kdyby si Garda smrti mohla prosadit svou, miliony lidí po celém světě by umřely na koronavirus bez varování z jediného důvodu: protože Garda věří, že právě tak je to na světě správně a přirozeně.

Přirozený řád života a smrti se změnil ve čtvrtek 1. července 2010, když prezident Reynolds řekl zemi o Hodině smrti. Co jsem ve svých devíti letech nevěděl, bylo, že se svět nakonec tolik rozštěpí mezi ty, kdo v misi Hodiny smrti věří, a ty, kteří jsou proti. Prezident Reynolds na to taky nebyl připravený. Dva měsíce potom, co byl zvolen do funkce podruhé, se mu ozvala Hodina smrti a on strávil svůj soudný den v podzemním bunkru, kde ho nakonec zavraždil jeho nejvěrnější agent z tajné služby, který se rozhodl bojovat za pronaturalisty, a ne za svého prezidenta.

Dnes ráno jsem dočítal biografii prezidenta Reynoldse místo jedné z prvních verzí otcova chystaného memoáru, když mi najednou začalo volat neznámé číslo.

„Zabiju tě, Alano Angeli Roso,“ ozval se výhrůžně mladý muž.

„Díky za tvou zdvořilost, díky, že jsi zavolał, příteli,“ hlesl jsem a zavěsil.

To už byla sedmačtyřicátá výhrůžka smrti. Následovalo dalších šest hovorů od dalších pitomců během jedné hodiny, než jsem linku deaktivoval a nastavil si nové číslo. Vždycky mi přijde hrozně otravné přihlásit se do účtu Hodiny smrti

a obnovovat si číslo, kdykoli to předchodí unikne někam na veřejnost, ale brzy to vyřeší otcův nejnovější výtvar. Jinak moc dělat nemůžu, maximálně se na mobil úplně vykašlat. Rodiče chtějí, abych neznámá čísla blokoval a nahlásil všechny výhrůžné smsky, aniž bych na ně odpovídal, ale já si nemůžu pomoci. Jestli někdo chce, abych umřel, musím vědět, kolik toho ví. Jestli znají jenom moje jméno a číslo, tak to je kdokoli, kdekoli. Vždycky to zatím byla planá výhrůžka. Ale jestli mi někdo řekne, že mě sleduje, jak jdu domů přes Central Park v pozdní hodině těsně před půlnocí, budu tu výhrůžku brát vážně a začnu zdrhat jako o život.

Ta nejvíc stresující věc na tom prvním volajícím byla, že mi jeho hlas přišel povědomý, ale nedokázal jsem ho úplně začadit. Zněl mladě, ale ne moc mladě. Mohl to být kdokoli, kdo se chce Hodině smrti pomstít, ale já hádám, že to nejspíš byl příbuzný jednoho ze Zesnulého tuctu.

Je tu třeba Travis Carpenter, jehož starší sestru Abilene srazil v Dallasu v Texasu kamion. V pátek 27. srpna 2010 se můj otec osobně omluvil rodině, ale Travis senior mu stejně vyhrožoval s puškou v ruce. Zamyslel jsem se, jestli oba Travisové spolupracují, aby dali otci pocítit, jaké to je, přijít o dítě, ale podle mého výzkumu mi Travis junior přišel příliš zaměstnaný svou honbou za titulem z politické vědy. Travis Carpenter má navíc pořád přihlášenou naši službu, na rozdíl od Maca Maaga, jehož strýc Michael Maag byl okraden a ubodán k smrti toho prvního soudního dne. Nemám tušení, jestli Mac Maag podporuje Gardu smrti, protože jeho účty na sockách jsou neaktivní už tři roky, ale rád věřím, že prostě jen žije mírumilovný pronaturální život. A pak je tu Paz Dario, o kterém jsem věděl ještě před tím prvním soudním

dnem, protože to byl ten rozkošný kluk ve filmu *Scorpius Hawthorne a nesmrtelní smrtníci*, ale je slavnější kvůli tomu, že zabil svého otce Frankieho Daria. Dřív jsem jeho síť dost často kontroloval, než si je deaktivoval po tom nespravedlivém přívalu nadávek po odvysílání *Zmeškaných hovorů smrti*. Doufám, že se mu daří dobře.

Pokud jde o mě, nějak mě dnešní výhrůžky smrtí nedojímají, zvláště když jsem tady v primárním velitelství Hodiny smrti, kde máme to nejlepší zabezpečení, co se dá za peníze koupit. Můžu se tu soustředit na práci, která právě teď zahrnuje pozorování schůzky v zasedačce. Sešli se tu naši a Dalma Youngová, tvůrkyně aplikace Poslední přítel.

„Hodina smrti přepsala smrt, ale vždycky šlo hlavně o změnu životů,“ řekne táta.

„To jste taky dokázali,“ přisvědčí Dalma, která sedí naproti našim, zatímco já postávám s tabletem v rohu místnosti.

„Stejně jako ty, mladá dámo,“ usměje se mamka.

Dalmě je osmadvacet, ale upřímně by jí nikdo nehádal ani jednadvacet, možná dokonce ani devatenáct, jako je mně. Vypadá jako bohyně – má černé vlasy zapletené do copu kolem hlavy, hnědá plet jí jen září a na sobě má bílé kaftanové šaty. „Jste moc milí, ale kvůli těm bolavým zádům se fakt mladá necítím.“

Otec se zasměje. „Tvrdá práce bolí. Rádi bychom tě za tu tvou ocenili.“

Dalma zatěká svýma hnědýma očima mezi mými rodiči. „Jak byste mě chtěli ocenit? Už jste toho pro mě udělali tolik. Ty granty, vaše reklamy propagující Posledního přítele. A to nezmiňuju váš inspirativní proslov, když jsem končila školu, pane Roso.“

Otec má ego, něco, co se má matka snažila roky zkrotit, ale na to je příliš jedinečné stvoření, asi jako drak, který létá po nebi plném holubů. Není možné ho stáhnout na zem, když on je ta jediná živá duše, která kdy stvořila tak jedinečnou společnost, jako je Hodina smrti. „Spojení vytvořená skrze aplikaci Poslední přítel mě inspirovala zas a znovu. Proto tě příští týden na Gala desetiletí vyhlásíme jako našeho výročního příjemce ocenění Změna života s Hodinou smrti.“

Po Dalmině tváří skane slza. „Opravdu? Copak se nenajde někdo, kdo by si to zasloužil víc? Co ti zakladatelé Jedinečné chvíle?“

„Sestry Hollandovy patří mezi úžasné inovátory, kteří pomohli vytvořit tvář věku Hodiny smrti, ale ty jsi změnila životy všech ztracenců, kteří potřebovali ve své poslední hodině společnost.“

Dalma se snaží tlumit svoje vzlyky a zavrtí hlavou. „Někdo kvůli mně taky přišel o život.“

Appka Poslední přítel bude mít pětileté výročí 8. srpna, takže vychází opravdu důkladné články o všem dobrém, čeho se s ní dosáhlo, ale stejně tak o zločinech, které právě v této appce byly spáchány. Ztracenci pozvali Posledního přítele do svého domu, jen aby ho okradli o všechno, co měl. Vydírání, žádosti o nahé fotky a sexuální laskavosti, jako by to snad byla appka Nekro. Neutuchající obtěžování Gardy smrti, jejíž členové ztracence odstrašují. Šikana, kdy se se ztracenci zacházelo jako s boxovacím pytle pro lidi, co potřebovali upustit páru. Nejtemnější skvrnou na historii společnosti musí být léto 2016, kdy sériový vrah přes appku zabil jedenáct ztracenců. Všichni věřili, že i on sám umřel, protože zabíjení na několik měsíců skončilo, ale v pátek 13. ledna 2017

a ve čtvrtek 25. května 2017 zabil svoje poslední oběti, načež ho chytili.

O sériovém vrahovi z Posledního přítele vím hodně. Bratr můj nejlepší kamarádky byl jeho první obětí.

V Dalminých očích se rozhostí známý ztrhaný výraz, jako by nemohla nevidět krev na svých rukách, i když těch třináct ztracenců sama nezabila.

Otcovy hnědé oči se taky upírají kamsi do dálky, zírá do prázdného rohu místnosti. „Je obdivuhodné, že chceš převzít zodpovědnost za každý stín, který padne na tvou společnost, stejně jako my, ale musíš pochopit, že ten příšerný sériový vrah, který zneužil nevinné ztracence, není tvoje chyba – stejně jako není moje chyba, že ztracenec umře poté, co mu Hodina smrti zavolá.“

Dalma kývne, ale nevypadá to, že by tomu věřila. „Pane a paní Rosovi, jsem hluboce poctěna tím, že o mně tak vzcně smýšlíte, ale nemyslím, že bych tu cenu měla přijmout. Někdy si myslím, že by na tom ztracenci byli líp, kdybych tu aplikaci prostě vypnula, aby se už nikdy nic tak hrozívého nestalo.“

Rodiče si vymění pohled, nevědí, co na to říct.

„Vykonal jste tolik dobra, slečno Youngová,“ ozvu se a všechny překvapím. Stíny nemají mluvit. „Hrozně mě dojal článek magazínu *Time* o lidech, kteří se rozhodli stát žijícími posledními přáteli pro ztracence, kteří touží po společnosti. Sám jsem neměl tu čest takhle působit, ale vážně doufám, že se mi povede alespoň jednou projasnit něčí soudný den.“

Přitáhnou si židli a sednu si vedle Dalmy.

„Nemůžete přivést zpátky těch třináct ztracenců o nic víc, než bychom my mohli oživit Zesnulý tucet, ale obě naše společnosti si zaslouží přetrvat, protože jsme nadělali mnohem

víc dobra než škod. Rekordman z vaší aplikace Teo Torrez byl Posledním přítelem už víc než stotřicetkrát od ledna 2018, aby uctil památku svého syna Matea, který prožil nejlepší soudný den díky svému Poslednímu příteli Rufusi Emeteriovi. A to je ten samý Rufus, jehož trojice přátel, kteří si říkají Plutáci, odstartovala výroční trend, kdy se každý rok 5. září všichni zapojí jako Poslední přátelé, aby uctili zase jeho. Tahle síť spojení existuje jen díky vám, slečno Youngová. Stažení aplikace nijak neukončí smrt, ale zastaví všechny ty soudné dny, které mění životy.“

Dalma si promne usazené oči a já jí podám krabičku kapesníků. „Zníte jako můj terapeut,“ hlesne a vysmrká se.

„Přečetl jsem několik sebezvojových knížek.“

„No, to jste dobře udělal.“

„Znamená to, že tu cenu přijmeš?“ zeptá se táta.

Dalma přikývne. „Připravím si proslov.“

„Úžasné,“ zajásá mamka a obejde stůl, aby Dalmu pevně objala. „Těšíme se, až tě budeme moct oslavit. Prosím, pozvi určitě celou rodinu.“

„Matka a nevlastní otec tráví léto v San Juanu, ale sestra a její přítelkyně – pardon, snoubenka – jsou právě ve městě. Pozvu je. Dahlia večírky miluje.“

Táta se zvedne od stolu. „Gratuluju tvé sestře a její partnerce k zasnoubení. Až budeš mít čas, nech nám tu prosím jejich kontaktní informace, ať jim můžeme poslat i formální pozvánku.“ To znamená, že potřebujeme jejich jména, aby si je naše soukromá bezpečnostní služba Štít Hodiny smrti mohla pořádně proklepnout, než je vpustí do budovy. „Mám za to, že tvůj kamarád Orion Pagan už svou přítomnost potvrdil. Je to tak, Alano?“

Dnes ráno jsem s tátovou ředitelkou kanceláře procházel seznam hostů. „Pan Pagan přijde.“

Dalma sevře rty a až pak se usměje. „To je báječné.“ Ale nezní to upřímně.

Domníval jsem se, že Dalma Youngová a Orion Pagan jsou nejlepší přátelé. Právě Orionovo spojení se ztracencem – Valentinem Princem, kterému otec osobně volal v první soudný den – inspirovalo aplikaci Poslední přítel. Teď se zdá, že nás na Gala desetiletí čeká špetka dramatu. V duchu si zapíšu, že je má ochranka celý večer sledovat.

Když dorazí hosteska, aby Dalmu odvedla zpátky do přízemí, vyrazím spolu s rodiči chodbou k otcově kanceláři. Následují nás naši osobní strážci – Ariel Andrade, Nova Chenová a Dane Madden. Tahle budova je to nejbezpečnější místo, ale nikdy není na škodu být extra opatrný.

„Hezky zvládnuto,“ řekne mi táta.

„Nebylo to moc?“

„Vůbec ne. Ten článek z *Time* jsi měl ve složce?“

Je moje práce vědět všechno o všech. Když se máme setkat s někým novým, trávím hodiny zkoumáním toho, kdo to je, a píšu o tom obsáhlé zprávy. Zahrnuju všechno od toho, kde se narodil, přes to, co teď dělá, až po jeho koníčky, a dokonce i to, jakým tématům se na schůzce vyhnout. Takovou složku jsem připravil i o Dalmě Youngové, takže mám pocit, že bych mohl být její osobní životopisec.

„Měl,“ odpovím. Dokonce jsem ho i shrnul, a stejně si to nikdo nepřečetl.

„Příště se do toho víc ponořím,“ řekne a poplácá mě po zádech. „Tak či tak jsi zachránil situaci tím, že víš všechno. Hodně jsi mě oslnil tím, jak soucitně jsi mluvil o Dalminých

duchách a taky tím, jak jsi ji dokázal motivovat, aby pokračovala ve své nezbytné práci, aby ztracenci nikdy nemuseli umírat sami. Jednoho dne z tebe bude vynikající lídr, mi hijo.“

Vyrůstal jsem s vědomím, že jednou podědím Hodinu smrti, až naši odejdou do důchodu, ale můj otec vždycky neochvějně trval na tom, že musím vyšplhat po korporátním žebříčku, a ne jen vkročit rovnou do vedoucí role. Může mi říct všechno, co potřebuju vědět o tom, jaké je být obchodním ředitelem, ale až díky zkušenostem můžu být úspěšný. Proto jsem poslední léto strávil jako asistent a od pondělí 6. ledna, po oslavách silvestra a mých narozenin v Egyptě, jsem plnohodnotným členem společnosti. Svoje administrativní úkoly zrovna nemiluju, vypisování informací do tabulek, objednávání kancelářských potřeb, ale to není ten důvod, proč mě táta najal. Je to proto, že mám od přírody talent na učení a zbožňuju výzkum. Věřím, že jsem v minulém životě byl historik. Na svou práci jsem fakt pyšný a dělal bych ji i zadarmo.

To ale vlastně nic neznamená, protože moje rodina je tak bohatá, že umřeme dřív, než by se nám povedlo utratit všechny naše peníze, ale to neznamená, že se můj otec nesnaží. Většinou žijeme v našem střešním bytě s výhledem na Central Park, ale taky koupil dům na chicagském předměstí, větší dům v Orlandu a největší v Hollywood Hills, odkud je dechberoucí výhled na centrum Los Angeles. A taky máme dům v San Juanu. Tam už jsme bohužel nebyli pár let, ale aspoň tam může bydlet mamčina rodina, na rozdíl od ostatních rezidencí, které zůstávají prázdné od chvíle, kdy jsme zjistili, že naši staří rodinní přátelé napíchli jeden z bytů, když se snažili rozklíčovat tajné metody Hodiny smrti k předpovídání úmrtí.

Navíc máme naštěstí dost peněz, které můžeme zase vrátit společnosti. Má rodina darovala a investovala tolik milionů, že byl můj otec slavně sesazen z řad miliardářů mezi miliónáře. Všichni ho oslavovali, i když to matka založila charitu Hodina darů – ale ona nemá otcovo ego. Tvrdě pracuje, aby mě v tomhle luxusním životě ukoťvila a já jednoho dne po dědilu společnost, ale ne to ego.

Proto žijeme podle velmi důležitého pravidla: nikdy nepřijmout zadarmo nic, za co můžeme sami zaplatit. Žádné večere zdarma bez ohledu na to, jak vděčná je šéfkuchařka za to, že jí Hodina smrti umožnila prožít nádherný soudný den s jejím manželem, který jinak mohl umřít zcela náhle. Žádné boxy na Super Bowlu jako poděkování od trenéra, který minulý rok poslal do hry svého hvězdného hráče navzdory lékařskému varování, že může utrpět fatální zranění – a jeho hvězda čtyřikrát zaskórovala, včetně vítězného touchdownu, který zvrátil remízu v jejich prospěch. A žádné vstupenky zdarma na poslední Met Gala, i když nás chtěly legendy ze Saint Laurent obléknout na červený koberec, takže jsem naše prosil, abychom mohli jít, protože módu miluju a tohle byla pocta století. Moc toho po nich nechci, a tak souhlasili a koupili mi vstupenku. Oslnil jsem na červeném koberci všechny v tmavém obleku s flitry a bílé hedvábné blůze zavázané u krku a taky jsem si vytvořil vztah s jejich kreativním ředitelem, který mě znovu oblékne, tentokrát na Gala desetiletí.

Pravidlo „platíme za všechno“ se vztahuje i na školu. Nabídl mi stipendium na Harvard, protože jsem dosáhl skóre 4,0, ale všichni věřili, že moje rodina podplatila přijímací komisi, protože mě učili doma (jako by snad domškoláci nemohli dostat stipendium). A že naši podplatili moje soukromé

učitele, aby zmanipulovali moje známky (jako bych nebyl geniální od přírody). Nepomohlo ani to, když jsem stipendium odmítl a dal ho na dobrou věc. Jediná možnost, jak jsem mohl všem zabránit v tom, aby mě dál obviňovali, že jsem neschopný podvodník, byla ukázat se první týden na přednáškách a předvést, že vím všechno, co profesori učí. Strávil jsem celé léto studiem učebnic od první stránky až po poslední, zatímco jsem se válel na Ibize, kde mají v La Brasa vegetariánskou paellu, pro kterou bych klidně umřel. (Ne doslova. Žádné jídlo nestojí za smrt, ale nechal bych si tu paellu poslat i v soudný den.)

Po tom prvním semestru jsem musel ze školy odejít. Nedokázal jsem se soustředit na studium, protože se mi všichni snažili vnutit, někdy i dost násilně, chtěli ze mě dostat tajemství společnosti, i když jsem všem, kteří se zeptali, řekl, že otec čeká, až budu starší, a až potom se se mnou podělí o tajemství toho, jak Hodina smrti vlastně úmrtí předpovídá. Nikdo mi nevěřil. Ale odešel jsem nakonec hlavně z bezpečnostních důvodů. V pondělí 2. prosince 2019 jsme se všichni vrátili po Díkůvzdání a na mě okamžitě zaútočil student Duncan Hogan, jehož matka zemřela na Díkůvzdání v 00:19, než jí poslové stihli v 00:35 zavolat. Duncan měl pochopitelně pocit, že byl okraden o rozloučení, zaskočilo ho to, a truchlil tím, že mě v Burden Parku zbil do krve. Pak se začal na kampusu scházet pronaturální klub, který mě celý měsíc obtěžoval. To, že se mnou na přednášky chodili bodyguardi, věci nijak nezlepšilo, takže jsem se po prázdninách nevrátil. Je to škoda, protože jsem svoje profesory miloval, stejně jako kousek normálního studentského života, ale stejně by mě univerzita nemohla připravit na pozici ředitele Hodiny smrti.

Tolik jsem se upnul k téhle roli, že jsem byl ve středu 1. července povýšený na výkonného asistenta, a teď navštěvuju každou schůzi a jsem přítomný u každého hovoru, ať už s radou, obchodními partnery, ochrankou, s příjemci grantů, politiky, nebo dokonce s prezidentem Spojených států.

„Tvoje práce je vědět všechno možné,“ řekl mi otec, když mě povyšoval. „Dokud nepřijde čas, aby ses dozvěděl i to dříve nemožné.“

Tajemství Hodiny smrti.

Poznám, že je můj trénink u konce, až spolu usedneme k tomuhle rozhovoru.

Prozatím jsme se všichni vrátili do otcovy rohové pracovny, kde stojí před oknem směřujícím na Times Square monstery, luxusní sedačka pro hosty, které sem zve jen výjimečně, knihovna plná literatury faktu, kde si pravidelně půjčuju knihy – naposledy biografie prezidenta Reynoldse, Ady Lovelace a Vincenta van Gogha –, stůl vytvořený po vzoru Resolute Desk z Oválné pracovny, až na to, že na sobě má vyryté logo společnosti, přesýpací hodiny, na rozdíl od prezidentské pečeti. A taky je tu bronzový globus tam, kde dřív stával otcův barový vozík, než se rozhodl začít abstinovat, v úterý 11. února, na své padesáté narozeniny poté, co začal trpět výpadky paměti.

„Tvoje schůzka v 11:30 s paní Carverovou se posunula na jednu hodinu odpoledne, takže teď přijde Aster,“ připomenu tátovi. Jeho ředitelka kanceláře má dlouhý seznam věcí, které potřebuje před gala příští týden projít. A taky předtím, než se táta setká s výrobcem, který mu poví novinky ohledně jeho nového vzrušujícího výtvoru. Krycí jméno: projekt Meucci.

„Myslím, že už je čas, Alano.“

Znovu se podívám na hodinky. „Máš ještě dvanáct minut.“

„To nemyslím.“

Mamka taky vypadá zmateně. „Tak na co je čas, Joaquiné?“

„Čas na to, aby si Alano vyzkoušel pořádnou práci v terénu.“ Zírá na mě, připravuje se na to, že mě požádá o něco, čemu jsem se roky vyhýbal a rád bych to tak dělal po zbytek života. O něco, co i můj otec udělal jen jednou v životě. „Dnes večer zavoláš svému prvnímu ztracenci.“

LOS ANGELES

PAZ

8:38 (PDT)

Uběhl už celý jeden rok od chvíle, kdy jsme se přestěhovali z New Yorku do Los Angeles, do čtvrti zvané Miracle Mile, zázračná míle, a já musím říct, že svému jménu teda nedostála.

Jednou jsem pozdě v noci zuřivě googlil a zjistil, že název Miracle Mile tahle část města dostala kvůli svému kdysi „nepravděpodobnému vzestupu“, kdy se z nudné díry proměnila v místo plné pozemků a nemovitostí za miliony dolarů. O stavčině nevím vůbec nic, jen že to musí být dost těžký. Ale může to být těžší než snaha proměnit svou reputaci potom, co jsem zabil tátu? Není pro mě těžší se zase propracovat k vzestupu než pro všechny ty restaurace, parky a muzea? A bylo by pro někoho tak obtížný dopřát mi taky zázrak, abych zas nahodil svůj život do správných kolejí?

Mamka označuje za zázrak náš dům. Pronajala si ho na Zillow ještě předtím, než jsme se sem přistěhovali, a byla to láska na první pohled: jednopatrový, z bílých cihel, ve španělském koloniálním stylu se střechou z pálených tašek, kterou mají i všichni naši sousedi. Dvě ložnice, které jsme zoufale potřebovali potom, co jsme se roky mačkali v Rolandově

bytě, maličký, ale dostatečně velký dvorek, který si mamka zamilovala, když se zazelenal a nevypadal jako rozbahněný močál. A taky je v dochozí vzdálenosti od všech těch zázračných muzeí a restaurací a parků, což je super, protože ještě nemáme auto. Mamka věří, že největším zázrakem ze všech bylo, když se jí ho v prosinci původní majitelé rozhodli prodat, ale já mám za to, že skutečný zázrak byl, že ji nedonutili se spolu s Rolandem vystěhovat kvůli tomu, že s nimi bydlí vrah.

Abych se na casting dostal rychleji, zkrátím si to kolem asfaltových jezírek La Brea, i když ten pach síry nenávidím. Když jsem o nich slyšel poprvé, myslel jsem si, že budou mnohem víc cool, protože jde o jediné naleziště fosilií z doby ledové uprostřed města, ale vlastně je to jen park s modely prehistorických zvířat, která jsou uvězněná v jezírcích velmi opravdově bublajícího asfaltu. Na fóru pro přeživší sebevraždy, které se jmenuje Na pokraji ztráty, jsem četl o muži, co se pokusil zabít právě v jezírku, ale trvalo tak dlouho, než se potopil, že si to rozmyslel a začal se snažit dostat ven. Zkoumal jsem hodně způsobů, jak umřít, ale něco takového bych po tom prvním neúspěšném pokusu rozhodně nedal. Potřebuju něco rychlejšího, abych nestihl pochybovat.

Z toho všeho zatoužím po cigaretě.

Většina lidí přestane kouřit v lednu, ale já jsem tehdy začal. Svátky jsou vždycky depresivní, ale ty poslední byly nejhorší za celý léta. Nemohl jsem se ani přihlásit na svůj tajný instagramový účet, aniž bych viděl šťastné rodinky navlečené do vánočních svetrů, nebo na TikTok, kde jsem měl feed zaplavený rozbalováním dárků. Já jsem zatím prožíval klidné Vánoce s jednoduchým stromkem, který hrozně nerad zdobím, protože se mi nedaří přestat tyhle svátky, aniž bych si

vzpomněl na to, jak jsem sedával tátovi za krkem a na špičku dával hvězdu. Na silvestra, potom, co se mamka a Rolando o půlnoci políbili a já tam stál sám jako obvykle, si mamka klekla na jedno koleno a požádala Rolanda, aby byl jejím životním partnerem. Nevěděl jsem, že se ho chystá požádat o ruku nebo že by Rolando dokázal brečet štěstím. Bylo krásné vědět, že se mamka s Rolandem cítí tak bezpečně, že je ochotná si ho vzít potom, co ji tak poznamenal vztah s tátou, ale taky jsem se kvůli tomu cítil ještě opuštěněji.

Takže jsem začal kouřit, abych aspoň trochu otupil hrany. Někdy, když kouřím, si představuju, jak moje růžové plíce s každým nádechem černají, jen abych si připomněl, proč to pořád ještě dělám, i když nenávidím tu chuť a pach. Nejde o to, že se chci chovat jako rebel, mamka a Rolando o tom pořád nevědí, protože se kryju mentolkami a nosím s sebou většinou taky triko navíc. Kouřím, protože se snažím dohnat smrt. Kouření není tím nejrychlejším způsobem, jak umřít, ale jestli má být moje umírání na dlouho, tak potřebuju vynést tolik karet, abych co nejrychleji vyhrál.

Ale právě teď kouřit nebudu. Musím být čerstvý a taky na tuhle roli, kterou hodlám získat, potřebuju zdravé plíce.

Jakmile vyjdu z parku, vydám se doleva po Šesté a nahoru po Fairfax, kde se právě rekonstruuje Akademické muzeum filmu. Před touhle pozvánkou do druhého kola bych přísahal, že nikdy nedostanu šanci dosáhnout něčeho, co by bylo hodné zmínky, v téhle budově, co se podobá Hvězdě smrti – ale uvidíme.

Po pár blocích přejdu ulici od Spisovatelského spolku přímo ke kancelářím Hruska Casting. Doufám, že právě tady si vybuduju jméno.

Lepší, jiné jméno.

„Jdete se registrovat?“ zeptá se recepční.

„Howie Medina,“ zalžu.

Pošlou mě do čekárny v patře.

Hele, svoje jméno miluju, ale na tu dokusérii se dívaly stovky milionů lidí a po světě prostě neběhají stovky milionů Pazů Dariů. Potřeboval jsem novou identitu, abych měl jakoukoli šanci zajistit si svou vysněnou roli. Takže jsem se rozhodl uctít svoje kořeny z mamčiny strany a taky herce Howieho Maldonada, který před třemi roky umřel při autonehodě. Howie hrál zlého rivala Scorpiuse Hawthorna, ale když jsem byl na placu a hrál jeho mladší verzi ve flashbacku, nikdo nebyl tak v pohodě jako on. Dokonce pak svědčil u soudu o mé povaze (ne že by o tom někdo věděl, protože v té sérii prý vystříhli všechno, co by nějak zlepšovalo mou pověst). Fakt věřím, že by se Howiemu zamlouvalo, že ho ctím tím, že jsem si jeho jméno dal jako pseudonym.

Vylezu z výtahu a přede mnou je v čekárně ještě jeden kluk. Je celý v černé jako já, ale vypadá úžasně, má přirozeně blond vlasy, ty nejjasnější zelené oči, ostrou bradu a ladné svaly. Většinou určitě roli dostane jen na základě svých fotek. Ten kluk – moje konkurence – se zdvořile usměje. A sakra, má i dolíček.

„Jak je?“ zeptá se hlasem hlubším, než jsem očekával, jako by sice vypadal mladě, ale byl starší, než si lidi myslí, což je pro tu postavu geniální. Doufám vší silou, že neumí hrát. Ne že by na tom v Hollywoodu záleželo, když je člověk takhle sexy, ale jestli je i schopnej, jsem v háji.

„V pohodě,“ zalžu a sednu si na pohovku naproti. „Co ty?“

„Naděnej. Jmenuju se Bodie.“

„Pa... Howie,“ odkašlu si. „Howie.“

„Hrozně rád bych dělal velkej fantasy film. Nemůžu se dočkat.“

Skoro jako by si myslel, že už to má v kapse. Možná ten úsměv nebyl zdvořilý. Možná byl vítězný, protože mě nevnímá jako skutečného soupeře.

„Bude to epický,“ řeknu, jako by ta role byla moje.

Zamžourá, měří si mě pohledem – nebo se mě snaží někam zařadit. „Už jsi někdy něco hrál?“

Jo, měl jsem roli v tý největší fantasy franšíze všech dob, kre-téne. Právě to chci říct.

„Jen malou roli,“ řeknu nakonec.

Zdá se, že se Bodiemu uleví.

„A ty?“

„Pár věcí,“ řekne, jako by jeho stránka na IMDb praskala ve švech. „Ale nikdy jsem nebyl nikde jako hlavní hvězda. Tenhle projekt mi přijde obrovskej.“

„Jo, je to podle knižního bestselleru. Měl by sis ho přečíst.“

„Má snad tisíc stránek.“ Pokrčí rameny. „Já tu postavu prostě vezmu po svém.“

Jakožto fanoušek už teď vím, že se mi jeho interpretace rozhodně nebude líbit. „Hodně štěstí.“

Dveře se otevrou a asistent Bodiemu řekne, že jsou na něj připravení.

„Díky,“ řekne nám oběma Bodie a vejde s narovnanými zády, jako by se chystal poprat o svůj osud.

Tahle adaptace si zaslouží herce, kterým záleží na zdrojovém materiálu. Někoho, jako jsem já.

Zlaté srdce je epický milostný příběh mezi Nesmrtelným a Smrtí. Je o Valeu Principeovi, kdysi devatenáctiletém klukovi, který spadne do neoznačeného hrobu, když se dívá na

úplné zatmění. A když zase vyleze, zjistí, že dostal zlaté srdce a je díky němu nesmrtelný. Stráví svůj dlouhý a osamělý život tím, že se stará o ostatní, zvláště o nemocné a umírající. Během prvního století jeho nesmrtelnosti ho navštíví Orson Segador, nejnovější inkarnace Smrti, který nechápe, proč Vale neumírá. Začnou se poznávat ve chvílích, kdy se Orson objeví, aby si odvedl duše Valeových společníků. Orson pak záhadně začne umírat a potřebuje Valeovo zlaté srdce, aby přežil a mohl dál sbírat duše, jak příroda vyžaduje. A v tu chvíli se to zvrhne, protože Nesmrtelný si musí vybrat: buď nechá Smrt umřít a všichni nemocní a umírající, o které pečuje, se taky stanou nesmrtelnými, nebo se vzdá svého zlatého srdce a zachrání jedinou duši, kterou kdy miloval, i když to znamená, že Nesmrtelný musí umřít, aby Smrt žil dál.

Ten román je tak zatraceně epický a bude z něj úžasný film, který zlomí miliony srdcí. Scéna, kde Vale zjistí, že je nesmrtelný, bude první, která lidi úplně rozseká – mě rozhodně rozsekala. Vale se vlastně vrátí domů z prvního rande s klukem, který se kdysi jeho rodině staral o zahradu, a když to řekne rodičům, otec ho ubije k smrti. Až na to, že vlastně ne. Vale se vzbudí během příšerné bouře, když ho rodiče vláčí lesem a směrem k oceánu. Šokovaně zjistí, že je Vale naživu, a matka se začne ptát, kam zmizely všechny jeho krvavé šrámy, ale otec jen zavrtí hlavou, jako by je prostě spláchl déšť nebo tak něco. Pak otec Valeovi sváže ruce za zády vlascem, naplní mu kapsy kamením a shodí ho z útesu. Vale jako střela prorazí rozbíjející se vlny, a než se potopí, chvíli se pohupuje na hladině oceánu. Uběhne pár minut a on ví, že už by mu měl docházet vzduch, ale nějak pořád žije... a pak poprvé uvidí Smrt. Smrt není nejdřív nic než temná kostlivá šmouha,

kteřá plave kolem Valea a čeká, až umře, ale Vale pořád navzdory všemu žije. Nakonec se mu podaří vymanit se z vlasce, zahodí kameny a vyplave zase na hladinu, kde bouře ustala, slunce jasně svítí a Smrt je pryč.

Herec ztvárňující Valea potřebuje mít velký rozsah, což myslím mám, ale nejen že už tuhle roli obsadili mladou filmovou hvězdičkou, taky to není moje vysněná role.

Já se ucházím o postavu Smrti.

Když jsem tu knížku četl poprvé, cítil jsem se se Smrtí hrozně propojený, protože se ho báli a dívali se na něj jen jako na bezduchého zloděje duší a nepřítele všeho živého. Ale pak se to spojení prohloubilo, když se odhalí příběh Smrti. Kdysi býval kluk, který se rozhodl spáchat sebevraždu, a protože si vybral smrt, tak se právě jí stal, když se zabil, zatímco se díval na stejné zatmění, které dalo Valeovi nesmrtelnost.

Sebevražedná duše, ke které se chovají jako k vrahovi? Jo, já se pro tuhle roli doslova narodil.

Taky mám další hluboké propojení s tou knihou. Tak trochu znám jejího autora, ale je to dost komplikovaný.

Autor Orion Pagan je dneska naživu, protože se zamiloval do jednoho kluka, Valentina Prince, který mu během prvního soudného dne doslova daroval vlastní srdce. Orion pak napsal svůj román, aby udržel naživu Valentinovu památku.

V předvečer spuštění Hodiny smrti jsem taky potkal Valentina, když se nastěhoval do staré budovy, kterou dřív táta spravoval. Mluvil jsem s ním jen pár minut, ale byl to vážně milý kluk. A odvážný.

Začínám se propadat do úzkosti, jako bych to měl podělat nebo nebýt dost dobrý. Snažím se soustředit na svoje repliky, ale nervy mě válčují tak silně, že se slova mění v rozmazané šmouhy.

Na tomhle konkurzu tolik záleží, pro mě jde opravdu o otázku života a smrti. Měl bych mít pocit, že je to win-win situace, protože když tu roli nedostanu, budu moct umřít. Ale už jsem četl dost příběhů Na pokraji ztráty, abych věděl, že to není tak jednoduché, zvláště když nikdo nikdy nedokázal, že se Hodina smrti mylí, a já bych musel být ten největší šťastlivec na světě, abych byl první – jenže v mém životě nikdy žádný štěstí nebylo.

Dveře se otevrou a Bodie vyjde s úsměvem ven. „Užij si to,“ řekne mi a zamíří k výtahu.

Říká mi, abych si užil hraní Smrti, dokud můžu, protože tu roli právě dostal? Nemůžu mu dovolit, aby se mi dostal do hlavy, ale když mě zavolají dovnitř, už toho mám úplně plnou hlavu, i když bych neměl, protože jsem věděl, že nejsem jediný, kdo postoupil do dalšího kola. Jen jsem si nemyslel, že budu stát proti zkušenějšímu herci, který se víc podobá ožvlým Orsonovým fanartům než já.

Měl bych teď prostě odejít.

Ne, musím to udělat. Nemůžu napsat do svého dopisu na rozloučenou, že jsem se snažil ze všech sil, když tohle ani nezkusím. Upřímně, co nejhoršího se může stát? Určitě už nebudu smutnější než teď.

Pěkně si svou úzkost srovnám a vejdu dovnitř. Podám režisérci castingu Wren Hruskové svou fotku a životopis, kde lžu o mém jménu, pracovních zkušenostech i o tom, kdo mě zastupuje. Jsem ale hrozně zmatený. Studio se hodně podobá všem mým předchozím konkurzům – stůl pro castingový tým, na podlaze kousek lepenky, která označuje, kam se mám postavit, kamera připravená na stativu, rozsvícené softboxy – ale tohle není klasický casting, tohle je zkouška chemie s druhým hercem. Já jsem ale jediný herec v místnosti. Změnilo

se něco? Bude se mnou tu scénu procházet sama režisérka nebo její asistent? Měl jsem si připravit monolog? Poslal mi někdo mailem update na tu falešnou adresu, kterou jsem si vymyslel pro svého falešného agenta?

Nebo byl možná Bodie fakt super a získal tu roli okamžitě.

„Pořád se chystáme na tu zkoušku chemie?“ zeptám se a rozhlédnu se kolem.

„Ano, Zen se převléká. V té druhé košili vypadal pobledle,“ řekne Wren. „Dneska budeš stát na té zelené značce.“

Postavím se tam, uleví se mi, že jsem pořád ve hře.

Otevrou se dveře a dovnitř vejde z převlékárny mladá filmová hvězdička, Zen Abarca, na sobě černý rolák, který mu dokonale obepíná svaly na prsou i pažích. Ta svalnatá postava je výsledkem let, kdy hrál agenta Earlyho ve filmové franšíze *Mladí Smithovi* o dospívajících špionech. Jo, vypadá dokonale, ale taky umí opravdu hrát a já jsem viděl tuny rozhovorů, ze kterých je naprosto jasné, že herectví zbožňuje. Taky věřím, že se pro roli Valea narodil. Otevřeně mluví o tom, že je gay, má opálenou pleť, rozcuchané vlasy stejně černé jako olejovitý asfalt v parku, a dokonce i kruhy pod jeho modrýma očima naznačují, že si prožil dlouhý život, i když je pořád mladý.

Pak z převlékárny vyjde ještě někdo jiný ve volném bílém kašmírovém svetru, modrých džínách a tmavých botách, jeho hnědé kudrlinky se derou zpod vybledlé kšiltovky s logem Yankees. Jsem zároveň naprosto okouzlený a taky panikařím při pohledu na Oriona Pagana.

Existuje spousta důvodů, proč jsem dokonalý kandidát na roli Smrti, ale je tu taky jeden obří důvod, proč možná nebudu nikde v blízkosti tohoto projektu ani omylem vítaný.

Můj táta nebyl jen Valentinův domácí. Taky ho zabil.

NEW YORK

ALANO

12:16 (EDT)

Když mi bylo devět, chtěl jsem být poslem, ale z tohohle dětského snu jsem už dávno vyrostl a teď se děším prvních hovorů v zastoupení Hodiny smrti, které budu muset dneska večer zvládnout.

Věřím, že poslové mají tu nejdůležitější práci na světě. Předtím, než Hodina smrti vznikla, se poslům asi nejvíce v celé společnosti podobali lékaři, protože to oni dokázali odhadnout, kolik života ještě nemocnému pacientovi zbývá. Hodiny, dny, týdny, měsíce, někdy roky. Neměli vždycky pravdu. Poslové smrti naopak pravdu vždycky mají, když upozorňují ztracence. Čím starší jsem, tím víc mi dochází, jak smutné to je. Pacient, kterému doktor pověděl, že umírá, se ještě pořád mohl držet naděje, že přežije, ale ztracenci takové privilegium nemají. Jejich osud je vytesaný v kameni.

Nemohl bych strávit roky tím, že budu lidem říkat, že zemřou, aniž by mě to úplně dostalo. Nejsem si ani jistý, že to dokážu dělat tři hodiny, ale otec má za to, že ano, díky tomu, jak jsem se předvedl s Dalmou Youngovou.

„Byl jsi soucitný, ale bryskní, a to jsou schopnosti nezbytné pro každého posla,“ řekl mi.

Možná nechci být poslem po zbytek života, ale můj otec věří, že je to nutné pro moje dědictví – musím být schopný soucítit s narůstající tíhou žalu, kterou poslové noc co noc pociťují. Neobtěžoval jsem se s ním hádat o tom, že on se tedy musí cítit lehce jako balon, protože za celý svůj život zvládl jediný hovor, před deseti lety, protože vím, co by řekl: „Já mám dost svých duchů.“

A já taky. Dnes večer jich získám o něco víc.

Prozatím se zaměstnávám dalšími záležitostmi kolem Hodiny smrti. Jsem v otcově kanceláři spolu s rodiči a naší ředitelkou kanceláře Aster Gomezovou, která byla nejdřív najata do zákaznické podpory díky tomu, jak dobře to umí s lidmi – právě ty schopnosti by se hodily i na pozici posla, ale o tu nikdy nestála. Teď je jí pětatřicet a dohlíží na všechny zaměstnance oddělení, což je role, kterou otec předpokládá, že jednoho dne převezmu, až se Aster dočká dalšího povýšení.

Aster strávila posledních pětatřicet minut tím, že nás seznamovala se všemi požadavky a novinkami ohledně Gala desetiletí: Scarlett Princeová znovu žádala o větší odměnu, než bude konečně souhlasit s tím, že její studio celou akci nafotí; je třeba projít seznam hostů, kam teď patří i nevlastní sestra Dalmy Youngové Dahlia a její snoubenka Deirdre Claytonová; expresní objednávka rytiny na Dalmino ocenění; finanční podoba menu od šéfkuchařů z naší místní arény Svět a taky konečný počet zaměstnanců obsluhy, které budou potřebovat; nutnost najmout ochranku v civilu; dárkové taštičky, které budou obsahovat i pobyt all inclusive v Ráji Rosových, našem resortu v portorikánském Culebru; tichá aukce o týdenní pobyt na naší jachtě Sluneční paluba; nové obsazení herce do naší reklamy na projekt Meucci, protože ten

první odmítl podepsat dohodu o mlčenlivosti; schválení propagačních trailerů od našich sponzorů, scénářů a tras pro turistické průvodce a taky fotek a hudby pro ceremonii in memoriam; a nakonec všechna finální rozhodnutí ohledně minutového plánu večera.

„Budete chtít, aby bylo ocenění Změna života předané před nebo po odhalení projektu Meucci?“ zeptá se Aster.

Táta to zváží. „Kdy bude podle tebe nejlepší chvíle, Alano?“

Mate mě, proč se ptá, když si vzpomenu, že je ve hře ještě překvapení, které organizuju pro trojici našich zaměstnanců, kteří jsou se společností od jejího začátku: šéfka poslů Andrea Donahueová, ředitelstvo náboru Roah Weterholt a Aster Gomezová.

„Nejdřív to ocenění,“ navrhu. Počítám s pěti minutami na člověka, ve kterých by mamka mohla říct pár rychlých slov a taky představit jejich plakety, placené studijní dovolené a šek dost vysoký na to, aby odškrtl nějaký ten jejich celoživotní sen.

„Dobrá. Bude lepší ocenit Dalminu inovaci předtím, než představíme další fázi společnosti,“ kývne táta.

Aster si poznamená to rozhodnutí do tabletu a zase vzhledne. „A když na chvíli odložíme gala, bavila jsem se s oddělením pro styk s veřejností, kampaň na Celoživotní loterii začne zítra ráno.“

Na naše výročí uspořádáme loterii, v níž deset domácností vyhraje celoživotní předplatné naší služby, a taky oznámíme, že máme v úmyslu tuto loterii opakovat rok co rok, alespoň v dohledné budoucnosti. Naše služby možná nejsou pro všechny zdarma, ale otec stále pracuje na tom, aby poplatky nějak zredukoval. Před deseti lety stála Hodina smrti 20 dolarů na

jediný den, 275 na měsíc, 1650 na půl roku a 3000 na celý rok. Jak se přihlašovalo víc a víc lidí, cena dál a dál klesala – nabídka a poptávka. Díky tomu si otec získal docela oblibu, protože většina zakladatelů by ceny nadále stupňovala, zvlášť u společnosti, která je nejen úspěšná, ale taky vlastně jediná svého druhu. Dneska stojí předplatné 12 dolarů na den, 90 na měsíc, 500 na půl roku a 900 na rok. Doufejme, že až společnost povedu já, bude ještě dostupnější, pokud ne úplně zdarma.

Zabzučí mi mobil. V práci si zapínám režim Nerušit, kdy se mi nedovolá nikdo kromě ostatních členů firmy. Je to hlavně proto, aby mě mí nejlepší kamarádi nerozptylovali memy. Naše ředitelka pro styky s veřejností Cynthia Leviteová poslala mně i Aster nepříjemný komentář z NBC. *Jak by chtěl pan Rosa zareagovat?* napsala k tomu.

Článek je o jednadvacetiletém příslušníku Gardy smrti, který byl zatčen poté, co se tvářil jako Poslední přítel, aby mohl zabít devatenáctiletého ztracence. Ten byl třikrát pobodán, zatímco gardista křičel varování – nebo hrozbu: „Tvůj čas skoro vypršel, Hodino smrti!“

My si tu plánujeme budoucnost společnosti a někdo ji ohrožuje.

„Pardon,“ ozvu se a přeruším Aster, která mluví o prodejích otcových memoárů už v předprodeji. „Došlo k dalšímu útoku Gardy smrti. Zavraždili ztracence.“ Shrnu jim nejdůležitější body článku, kdo, co, kde a kdy – a pak tu výhrůžku.

„Náš čas skoro vypršel?“ zeptá se táta a ruku na stole pevně svírá v pěst.

„Jak byste chtěl zareagovat?“ zeptá se Aster a stylus má připravený.

Otec zavře oči a dá se dohromady. „Vydejte prohlášení na našem novinkovém feedu. Řekněte, že nadále stojíme proti násilným útokům ze strany Gardy smrti a budeme útočnickovu výhrůžku prošetřovat.“ Otevře oči a zatěká pohledem, jako by ho rozptýlil někdo stojící za mnou, ale nikdo tam není. „Vyjádřete upřímnou soustrast společnosti nad tím ztracencem. Byl okraden o dlouhý soudný den a ještě delší život.“

Aster si to všechno zapíše. „Chcete zprávu vidět, než ji vydáme?“

„Ne,“ zavrtí táta hlavou. Důvěřuje jí.

„Zadám to hned po našem meetingu...“

„Hned.“

„Ano, pane.“ Aster odejde z kanceláře.

Mamka si povzdechne. „Umřít v devatenácti. Život toho mladíka právě začínal...“

„Stejně jako jeho soudný den,“ hlesne táta. „Doufám, že z něj dostal maximum.“

„Zkontroluju Dalmu a zajistím, aby se ochranka mrkla na útočnickovo zázemí,“ řekne mamka a vyrazí taky pryč.

Udělal jsem chybu, když jsem Dalmu Youngovou přesvědčil, aby aplikaci Poslední přítel nevypínala?

Táta zírá na mosazný globus stojící v místě, kde býval jeho vozík na alkohol.

„Můžu ti něco donést?“ zeptám se ho, protože chci jeho myšlenky odvést od pití. „Třeba boxovací pytel s obličejem Carsona Dunsta? Sehnal bych ho maximálně za hodinu.“

„Mnohem radši bych boxoval do opravdové tváře Carsona Dunsta za to, že podporuje ty kultisty, ale díky za nabídku.“ Otec obejde stůl a položí mi ruku na rameno. „Ať tě agent Madden odvede domů, odpočín si trochu, mi hijo.

Dnes večer na směně potřebuješ být bdělý. Záleží na tom něčí smrt.“

Tlak na mě narůstá. Potřebuju nějakou zábavu, abych se přestal soustředit na úkol, co se přede mnou rýsuje. Vypnu si režim Nerušit. Skupinový chat s mými nejlepšími kamarády žije a vzkvétá, posílají si nabídky bytů – tajně si chceme jeden společně pronajmout.

„Půjdu ven s Arianou a Riem.“

„Kam?“

„Asi zajdeme na něco dobrého do Cannon Café.“ To je Riovo oblíbené bistro, je asi blok od jeho domu a obsluze nevadí, když tam sedíme celé hodiny, povídáme si a hrajeme karty – nejspíš to nějak souvisí s obrovským dýškem, které tam nechávám. Ale dojde mi, že to není odpověď, kterou by otec hledal, zvláště ne dneska.

„Právě zabili chlapce v tvém věku a tvůj vlastní život byl v ohrožení ještě dneska ráno.“

„Ale já dneska neumřu,“ řeknu. To víme díky jeho výtvoru.

„To ale neznamená, že můžeš smrt jen tak pokoušet.“

To ve mně zažehne oheň, ale já ho zase uhasím, právě jako to dělává otec, když se pokusím škrtnout svou vlastní sirkou. Je fakt ostuda, že mám dohlížet na firmu, která všechny podporuje v tom, aby žili svůj život na plné pecky, aniž bych to já sám mohl dělat.

Závidím ztracencům, kteří toho v soudný den zažijí víc než já za celý život.

LOS ANGELES

PAZ

9:17 (PDT)

Nemám tušení, jestli mě Orion Pagan nenávidí nebo ne, ale brzy to zjistím.

Za skoro deset let ode dne, kdy táta zavraždil Valentina, jsem se ocitl ve stejné místnosti jako Orion teprve dvakrát. Poprvé to bylo během mého soudu, když Orion vypovídal a označil mého tátu za monstrum. Podruhé to bylo, když Orion přijel vloni v listopadu do LA během své knižní tour. Už jsem byl druhý na řadě, ale nakonec jsem znervózněl a utekl. Orion se se mnou nikdy nespojil, ani když mě na internetu všichni kritizovali potom, co se odvysílala ta dokuserie. Chápu, proč nenávidí tátu, ale proč by nenáviděl taky mě? Jestli něco, měl by mi děkovat, ne?

Já jsem důvod, proč je Valentinův vrah po smrti.

Nemůžu uvěřit, že sem Orion na tenhle konkurz přiletěl až z New Yorku. Ne, nemůžu uvěřit, že jsem byl tak hloupý, aby mě překvapovalo, že sem přiletěl. Tenhle příběh pro něj znamená všechno. Dokonce sám napsal scénář, protože nechtěl, aby to v Hollywoodu podělali, jako jsme to viděli u spousty skvělých knih. Jasně že se Orion ujistí, že herec, který bude hrát vlastně jakoby jeho v kouzelnickém světě, je ten pravý.

„Jak je?“ pozdraví Orion a uvítá mě s rukou na srdci, srdci, které mu transplantovali poté, co byl Valentino prohlášený za mrtvého, nebo alespoň jeho mozek, protože ho táta kopnutím poslal dolů po dlouhých schodech za to, že se snažil zachránit mou mamku.

Kdybych se jen k té pistoli dostal o něco rychleji...

„Howie?“ ozve se Orion.

Nejdřív si myslím, že zpochybňuje, kdo jsem, ale jen se snaží upoutat mou pozornost.

„Pardon, jsem jen nervní. Nevěděl jsem, že tu budete. Vaši knihu miluju.“

Ta lež je tak trochu pravda, ale vlastně jsem nervóznější z toho, že mě Orion doopravdy pozná, než z celého konkurzu.

„To pro mě hodně znamená,“ řekne Orion a zase si přiloží ruku na srdce. „Už jsme tu kvůli téhle roli měli tisíc lidí a tvoje video nás fakt dostalo. Vážně jsem měl husí kůži, když jsem se díval, jak se z tebe stává Orson. Tvůj výkon byl tak ukotvený a děsivý.“

Castingová režisérka přikývne. „Je v tobě syrová síla emoce, která se u mladých talentů těžko hledá,“ řekne Wren.

„Nebud' nervózní. Zvládneš to,“ dodá Orion.

„A z tohohle taky nemusíš bejt nervní,“ řekne Zen, když si stoupne na značku s nožem v ruce. „Je to jen rekvizita.“

Fajn, takže nikdo tady neví, kdo jsem, což je super, ale fakt musím hrát ze všech sil před, během i po tomhle konkurzu, jestli mám roli Smrti dostat. Jakmile mě obsadí, tak se Orionovi přiznám... nebo možná potom, co podepíšu smlouvu... nebo až budeme na place... nebo až natáčení skončí... nebo během červenýho koberce před premiérou...

nebo si to tajemství vezmu s sebou do hrobu a pohřbí mě jako Howieho Medinu.

„Můžeš začít,“ pokyne mi Wren.

Scéna, kterou pro náš test chemie vybrali, je jedna z mých nejoblíbenějších v celé knize.

Vyčistím si hlavu díky tomu, že využiju techniku „před chvílí“, kdy si shrnu všechno, co jsem já, Smrt, dělal předtím, než tahle scéna začne: objevil jsem se v tomhle lese, abych si odnesl duši sirotky, o kterou se Vale staral potom, co byli její rodiče zavražděni ve válce, a když Valeovy prosby, abych si děvčátko nebral, selžou, vede to k okamžiku, kde moje scéna se Zenem začíná. Zen se promění ve Valea – nahrbí se, jako by nesl váhu celého světa, zhluboka dýchá a jeho modré oči se stanou oceány, ruce se mu třesou, když si zabodne nůž přímo do srdce. Falešná čepel se zasune do jílce, ale já nejsem herec, co se dívá na rekvizitu, ani kluk se sebevražděnými sklony, který si přeje, aby se jeho reflexy prostě vypnuly a on se taky dokázal takhle zabít. Jsem Smrt a dívám se na Nesmrtelného, jak se pokouší umřít, hlavu mám nakloněnou ke straně, zatímco si představuju, jak mu ze srdce září zlaté světlo.

Vale zahodí nůž do lesa a padne na kolena, rozpláče se.

„Přestaň mě pokoušet, Nesmrtelný,“ ušklíbnu se.

„Nepokouším tě. Prosím tě, aby sis mě odvedl.“

Stovky duší čekají, až si je odvedu, zatímco já se vznáším poblíž Nesmrtelného. Hrozí, že se všechny proměny v násilné duchy, pokud zůstanou příliš dlouho v této realitě, ale já nedokážu pochopit, jak je možné, že se tenhle kluk tak dlouho vyhýbá mému náručí. Pokleknu před ním a sevřu jeho tvář v dlaních, i když je teplo, celý se třese. Nemůžu ho odnést do posmrtného života. Zrychleně dýchá, protože nezná důvod,

proč se mu tohle děje. Není mou povinností utěšovat mrtvé, a rozhodně nemusím pečovat o nesmrtelného, který nemůže popadnout dech, když to určitě přežije, stejně jako v okamžicích, kdy se topil v oceánu, řítit se z vysokých věží a i teď, kdy si zapíchl do srdce nůž. Chystám se odejít, když se mě zeptá, jestli se mu to děje kvůli zatmění. Stejnému zatmění, co ze mě udělalo Smrt. Je podivné, že naše cesty mimořádných bytostí začaly ve stejný den, ale je to taky o něco méně osamělé. Vesmír možná obdaroval Valea nesmrtelností, protože jeho život ohrožovali nemilující rodiče, ale mně to tak nepřipadá.

„Zabít se, jen abys skončil připoutaný k věčnému životu, je trest,“ řeknu.

„Život je bolestivý, ale nemusí to být kletba.“

„Já nežiju. Jsem Smrt.“ Odvrátím se, jako bych chtěl zmizet ve stínech.

Nesmrtelný mě popadne za ruku, jeho dotek jako by teď žhnul. „Stát se Smrtí neznamená, že si nezasloužíš druhou šanci na život. Děsí mě, že bych měl kráčet po tomhle světě sám. Jestli máme jeden druhému navždycky vstupovat do cesty, možná bychom se mohli navzájem poznat.“

Zírám na naše ruce. Je hezké, když se mě někdo dotýká, když mě někdo chce, ale tohle ani omylem neskončí dobře. Vzhledem k tomu, že jsem nebyl vždycky Smrt a on nebyl vždycky Nesmrtelný, něco se tady příšerně pokazí. Neudělám znovu stejné chyby, nenechám si zase zlomit srdce.

„Nejsem naživu a nepodlehnu nástrahám života,“ vyštěknu a vytrhnu mu svou ruku. Sjedou Nesmrtelného pohledem odshora až dolů a zase zpátky a pak se od něj otočím, vím, že se nedokážu držet dál od téhle duše, jejíž společnost mi bude chybět, jestli ji kdy odnesu do posmrtného života.

Pak vzduch prořízne potlesk. Les se promění zpět ve studio. Vale se zase promění v Zena. A já se stanu sám sebou.

„No do hajzlu!“ Orion překřikuje vlastní potlesk. „Kluci, to bylo kurva boží! Omlouvám se za ty výrazy – ne, nasrat, co jsem řekl, to jsem řekl!“

„Byl jsi fakt přesvědčivej.“ Zen mě poplácá po zádech, jako bych ho ohromil.

Upřímně cítím, jako bych vyskočil z vlastního těla a stal se tou postavou. Pořád ještě se vracím zpátky k sobě. Jsem Paz. Je mi devatenáct a jsem herec, který právě zandal svůj konkurz.

„Ta chemie byla úplně mimo vesmír, kluci,“ pronese Orion a režisérka souhlasí.

„No, jsme vlastně předurčený osudem. Naše jména znamenají mír,“ řeknu.

Zen se zatváří zmateně. „Howie znamená mír?“

Ztuhnu. Právě jsem řekl něco fakt debilního, co by mě mohlo stát kariéru. Orion už se na mě nedívá, jako bych byl ideální představitel Smrti, ale spíš jako bych byl zápletka, kterou se ve svojí knize snaží rozlousknout. Umí Orion španělsky? Věděl by, že moje jméno, moje opravdové jméno znamená mír? Musím je nějak rozptýlit.

„Teda, ne, tvoje jméno znamená mír a klid a to všechno,“ řeknu Zenovi se zrudlými tvářemi. „Ale moje jméno má spoustu významů. Můj oblíbený je ‚statečné srdce‘. To mi pro tenhle příběh přijde dokonalý, ne?“ Vím to jen proto, že mi to řekl Howie Maldonado.

„Naprosto dokonalý,“ přisvědčí Zen. Už zase se na mě dívá jen jako na trapného herce.

Orion mi to tak úplně nevěří, ale castingová režisérka ano, takže mě omluví a řekne, že se mi tak či tak ozve.

„Díky za váš čas,“ vyhrknu a odspěchám dřív, než Orion vyřeší tu záhadu.

Čekám na výtah, mačkám tlačítko asi tak tisíckrát, aby jel rychleji, když do chodby vykročí Orion a zakřičí: „Zastav!“

Nemůžu odsud utéct, dokonce ani když se přímo přede mnou konečně otevrou dveře výtahu. „Zdravím, Orione.“

„Kámo, to bylo fakticky fenomenální. Sledovat, jak takhle nádherně ožívá postava, která je člověku tak blízko, je asi tak splněnej sen každýho autora.“

Počkat. Udělá mi teď a tady nabídku?

Srdce mi buší. „Toho si hrozně vážím, zabíjel bych za šanci zahrát si tuhle roli.“

„No, to už jsi tak trochu udělal,“ pronese Orion. „Nebo ne, Pazi?“

NEW YORK

ALANO

12:40 (EDT)

Můj bodyguard mě učí, jak bojovat o život, v tělocvičně Hodiny smrti.

Agent Dane Madden má za úkol chránit mě od 1. června 2019, protože otec chtěl, abych měl mladšího osobního strážce, který by zapadl do davu na vysoké. Agentu Daneovi (jak mu říkám, protože on mě neustále oslovuje pane Alano) je dvacet jedna let a najali ho, protože pracoval jako ochranka na místech přidružených k Hodině smrti, jako je Clintův krchov, klub pro ztracence, a Jedinečná chvíle, virtuální realita, kde si můžou ztracenci užít vlastně cokoli, bez rizika. Své práci je oddaný na rozdíl od bodyguarda prezidenta Reynoldse, který svého svěřence zabil.

Od pondělí 16. března mě začal během lockdownu učit thajský box.

Zuřivě buším do devadesátilibrového pytle, zatímco mi agent Dane pomáhá s různými pohyby, ale můj kop ve výskoku se pořád ne a ne podařit. Konečně se mi povedlo zvládnout načasování chvíle, kdy máchnu zadní rukou dolů, abych nabral dost síly do svého kopu, ale pořád se mi nedaří najít rovnováhu, abych plně vytočil bok a nakročil si. Protivník by mě

v ringu snadno složil, ale já to nedělám, abych soutěžil. Tohle všechno začalo jako myšlenkové cvičení, abych ze sebe dostal všechnu negativní energii, která mi halí úsudek, ale v poslední době se to proměnilo ve fyzický trénink pro případ, že bych musel doopravdy bojovat o život.

Agent Dane si založí potetované paže na široké hrudi. „Nesoustředíte se.“

„Ale jo, soustředím,“ ucedím a ztěžka oddechuju.

„Tak se soustředíte na něco špatného.“

Jsem zvyklý na to, že se věci učím přirozeně – dějepis, ekonomii, jazyky a další věci, klidně i lidské životy. To, že se mi ani omylem nedaří zvládnout tenhle jediný pohyb, mě rozčiluje. „Na co bych se teda měl soustředit?“

„Na přežití,“ řekne agent Dane.

„Moje přežití je ale vaše práce.“

„Jen proto, že pan Rosa ví, že nebezpečí je pořád tady, i když není váš soudný den.“

Pomyslím na to, jak mi otec právě před chvilkou řekl, ať nepokouším smrt. „Člověk taky může být opatrný až moc.“

„V mojí profesi ne,“ odpoví agent Dane. Když ještě hlídal Clintův krchov a Jedinečnou chvíli, musel svůj mozek naučit, aby si pamatoval, že to, že mu nezavolala Hodina smrti, ještě neznamená, že je v bezpečí. Zvlášť proto, že pracoval se ztracenci, jejichž smrt byla každodenním ohrožením jeho zdraví. Dokonce i jeho života. „Dívám se na vás, jako byste byl ztracenec, kterého lze zachránit. Potřebuju, abyste začal dělat totéž.“

„Co to má ale společného s tím, že se mi nedaří kopnout správně?“

„Všechno. Když nebudete věřit, že bojujete o vlastní život, nedáte do toho všechno.“ Agent Dane mě odstrčí od těžkého

pytle, ze světlého sestřihu nakrátko mu kape pot, když mi hezky krok za krokem ten kop předvede znovu. „Teď se místo toho, abyste se soustředil na to, jak rychle a tvrdě byste svůj cíl zasáhl, zaměřte na to, co ztratíte, pokud byste umřel.“ Promění se mi před očima v rozmazanou šmouhu, když vyskočí a kopne, potetovanou nohou zasáhne pytel tak tvrdě, že si nedokážu představit, jak by to mohla přestát obyčejná lidská lebka.

O agentovi Daneovi toho vím hodně, ale něco si nechává pro sebe. A o co by přišel, kdyby zemřel, to je jedna z těch věcí.

Postavím se tomu těžkému pytli, zkouším to znovu a znovu, abych ten kopanec dotáhl k dokonalosti, ale tak hrozně se na otce zlobím za to, že mě nutí do života, který je tak hrozně moc narušený jeho výtvozem, a za to, že mě připravuje na osud, o jaký jsem se nikdy neprosil, osud, který musím naplnit jen jako pokání a nic jiného. Zhrouťm se na kolena, lapám po dechu, opřu se hlavou o pytel. Moje plíce a břišáky jako by hořely, ale srdce mám zlomené, protože bojovat za život tak omezený jako ten můj je úplně k ničemu.

„To je v pořádku,“ řekne agent Dane a pomůže mi na nohy. „Proto tu jsem já.“

Moje přežití je jeho práce.

Kéž by ti lidi, jejichž životy jsem zničil, taky měli bodyguardy.

LOS ANGELES

PAZ

9:41 (PDT)

Orion Pagan stojí tak nehybně, jako by srdce Valentina Prince, které mu zachránilo život, přestalo bít.

Jsme asi blok od místa, kde se konal casting, sedíme na obrubníku. Chtěl si promluvit v soukromí, ale nemluví. Jen na mě zírá, jako bych byl duch.

Jako by mi bylo zase devět, jako bych byl zase plný dobrých záměrů, ale špatného úsudku. „Prostě půjdu.“

Orion zavrtí hlavou. „Ne, chci s tebou mluvit,“ řekne, ale z oříškových očí se mu ne a ne vytratit ten vystrašený výraz. „Jen mě to trochu rozhodilo, zvlášť protože teď jedeš na blond vlně.“

Po tom odbarvování jsem měl hlavu celou spálenou, stejně jako z vařících sprch, a ještě se to zhoršilo, když mi stylistka zabalila vlasy do fólie a posadila mě pod žhnoucí lampu. Nedokázal jsem uniknout pocitu, že mi hoří hlava. Nemohl jsem zavřít kohoutek nebo vyskočit ze sprchy, jak mě k tomu vždycky donutí tělo. Ta bolest ale stála za to, abych mohl Orionovi ukázat, že jsem dokonalá volba pro ztvárnění Smrti, a taky aby mě vyslala na cestu, kde už bolest vyhledávat nebudu.

„Odbarvil jsem se, abych trefil Orsona správně,“ řeknu. V knížce jsem si zvýraznil tolik vět, ale odcituju svou oblíbenou o Orsonových blond kudrnách. „Vlasy Smrti byly zlaté jako srdce Nesmrtelného a pokroucené jako jejich vzájemná láska.“ Tak nějak.“

„Říkáš to přesně,“ odpoví Orion. „Ale nemusel ses kvůli té roli odbarvovat. Hlavně jsi trefil jeho podstatu.“

„Tak to od tebe znamená úplně všechno.“

Pak Orion sklopí oči. „Promiň, že jsem se nikdy neozval, jak se ti vede, ale slibuju, že jsem na tebe za ty roky dost často myslel, Pazi. Před tím soudem i po něm, kolem toho dokumentu, vždycky, když někdo mluvil o tvým tátovi. Dokonce jsem i jako pitomec přemejšlel, jestli jsi četl mou knihu. Říkal jsem si, že se naše cesty nakonec protnou u soudu.“

„Mimochodem ti za to moc děkuju.“

„Jen jsi chránil matku před mužem, který by ji zabil – tak jako to udělal Valentinovi. Nemohl jsem dopustit, abys hnul někde v cele, jak si to zasloužil tvůj otec, ale někdy doufám, že peklo je skutečný a on tam hoří...“ Orionova překotná odpověď se zasekne. Zhluboka se nadechne, zarostlé tváře mu zrudnou. „Promiň, kámo, je jedna věc, že v sobě ten vztek mám, a úplně jiná házet ho i na tebe. Toho chlapa nenávidím, ale ty to nejspíš vnímáš jinak.“

Jsou dny, kdy tátu nenávidím kvůli tomu, jak moc mučil a děsil mamku. A v jiné dny ho nenávidím za to, jak moc mi jeho vražda zničila život. A pak jsou dny, kdy se cítím nejprovinileji, protože k němu necítím nenávist vůbec.

Když vidím, že Orion tátu nenávidí kvůli jedinému tragickému okamžiku, jen si zase připomenu, jak se mnou všichni zachází jako s netvorem kvůli jednomu incidentu.

„Tak kolik ti teď je?“ zeptá se Orion, jako by si vzpomněl, že on je v tomhle rozhovoru ten dospělý.

„Před měsícem mi bylo devatenáct.“

„Devatenáct. Tolik bylo Valentinovi, když...“

Když se táta ujistil, že Valentino už nezestárne ani o den.

Teď je řada na mně, abych nás zachránil před trapným tichem. „Skoro jsem se s tebou setkal na tvý autogramiádě, ale na poslední chvíli jsem vycouval. Měl jsem radost, když jsem slyšel, jak hojivá pro tebe ta knížka byla. Taky mě dostala přes pár těžkých chvil.“

Blábolím pak o svých oblíbených scénách: Jak Vale utěšuje Orsona v depresi potom, co odvedl jeho rodiče do Věčné říše; jak Vale opile zpíval oblíbenou dětskou písničku umírajícímu muži s alzheimerem a jak se k němu Orson připojil, i když se vždycky vyhýbal interakcím s živými do chvíle, než je bylo potřeba odvést na druhou stranu; a taky to, když Orson vzal Valea do jeskyně na piknik a otevřel se mu ohledně svých problémů, co ho dovedly k sebevraždě.

„Já, no, jsem taky měl sebevražedný tendence,“ řeknu. Poprvé o tom mluvím s někým, komu mamka neplatí za to, aby mi pomohl. „Od té doby, co jsem zabil tátu, se mnou jednají, jako bych byl nebezpečnej. Jako malýho mě dost šikanovali. Sledoval jsem, jak moje sny umírají. Těžko se mi četlo o tom, jak se Vale stal nesmrtelným, protože žít navždycky? Tak dusivý. Upřímně jsem jako opravdovýho hrdinu vnímal Smrt, protože zachraňoval lidi před životem v tomhle příšerném světě.“

Orion přikyvuje, i když už jsem domluvil, jako by se ponořil do myšlenek. „Moc o tom nemluvím, ale potom, co Valentino umřel, se mi taky nedařilo žít. Ostatním lidem to nikdy moc nedávalo smysl, ani mojí nejlepší kamarádce, pro-

tože jsme se s Valentinem znali jen jeden den, ale to, že jsem o něj přišel, je pořád zatraceně těžký. Napsal jsem o tom, jak se Orson stal Smrtí, protože moje deprese a žal byly tak silný, až jsem měl pocit, že jim nikdy neuteču, ani v dalším životě. Žít bylo pěkně obtížný, ale Valentino chtěl, abych žil, a tak se o to taky budu fakt snažit.“ Natáhne se a poklepe mě po rameni. „Musíš udělat to samý, Pazi.“

Orion se ze své deprese dokázal vypsát. Já se z té svojí vyhraju.

„Konečně jsem našel vůli k životu, když jsem zjistil, že z tvójí knihy bude film. Mrzí mě, že jsem lhal ohledně svýho jména, ale musel jsem se dostat na konkurz na Smrt. Věděl jsem, že to neodstřelím... teda, nepokazím.“ Fakt musím dávat pozor na to, co říkám, zvlášť v Orionově přítomnosti – představuje moje jediné záchranné lano. „Hele, ta dokusérie ze mě udělala nějakýho psychouše, co vraždí na potkání, ale jsem dobrej člověk, co se snaží žít svůj život, aniž by s ním ostatní zacházeli jako s padouchem. Tvůj film by mě mohl dostat zpátky.“ To už bych si klidně mohl kleknout a začít žebrot. „Prosím, podpoř mě.“

To, jak na mě Orion zírá, způsobí, že mám okamžitě pocit, že jsem to podělal. Měl jsem zůstat v klidu a nechat to celé proběhnout, aniž bych na něj tlačil nebo po něm chtěl nějaké výjimečné zacházení.

„Podpořím tě, ale musím ostatním říct, kdo jsi. Jsi s tím v pohodě?“

„Úplně to chápu.“

„V tom případě se za tebe klidně zaručím.“

Je pěkně na hovno, že mě pořád můžou odmítnout, navzdory tomu, co jsem předvedl, kvůli tomu, jak ten incident

a dokumentární série pošpinily mou pověst. Ale znamená pro mě všechno, že je Orion ochotný za mě bojovat.

Zajímalo by mě, jestli Orion cítil právě takovou naději, když mu Valentino poprvé nabídl svoje srdce.

„Děkuju, děkuju, děkuju!“

Orion vstane a pomůže mi se taky zvednout. „Udělám, co můžu, nezasloužíš si všechny ty sračky, co se ti valí do života.“

Jsem tak hrozně šťastnej, až si myslím, že jsem snad umřel.

Sáhnu do batohu a vylovím svůj výtisk *Zlatého srdce* a propisku, kterou jsem kdysi na sebe psal nenávistné věci. „Podepíšeš se mi?“

Orion zalistuje výtiskem v pevné vazbě, prohlíží si tolik zvýrazněných pasáží a poznámek na okrajích. Pak ho podepíše, ale než mi ho vrátí, zarazí se a obdivuje potah, jako by ho neviděl už milionkrát. Na obálce jsou dvě anatomicky přesná srdce položená jedno přes druhé – jedno v matné černi, druhé se zlatou fólií, která se leskne ve slunečním svitu – na bílém pozadí, nahoře je název a jeho jméno dole. Když Orion obálku odhalil v show *Today*, zmínil, že tu ilustraci inspirovaly skutečné snímky Orionova a Valentinova srdce z toho prvního soudného dne.

„Tady to máš,“ řekne nakonec a podá mi knížku nazpět.

Mám pocit, jako by ji požehnal kouzlem, jako by na ni seslal zaklínadlo pro štěstí, nevím, cítím se najednou úžasně.

„Tak strašně moc ti za ten příběh děkuju. A vůbec za všechno.“

Usměje se. „Tak jo, měl bych běžet zpátky. Musíš mi ale něco slíbit. Když to s tím filmem nedopadne, budeš na sebe dávat bacha.“

„Slibuju,“ zalžu.

„Pic,“ řekne a ťukne si se mnou pěstí. „Uvidíme se pozdějc.“

Vyrazí směrem zpátky k budově castingové agentury a já se vydám na opačnou stranu.

Kdo by to byl řekl, že se s Orionem sblížíme kvůli tragédii, která navždycky změnila naše životy?

Pamatuju si, že jsem se s Valentinem setkal v předvečer spuštění Hodiny smrti, když se nastěhoval do domu. Zeptal jsem se ho, jestli je náš nový soused, jeden druhému jsme se představili a on mi řekl, že mám hustý jméno. Nevím, jestli jsem mu pochválil i to jeho, přeju si, aby to tak bylo. Táta se na mě naštvál, že ještě nejsem v posteli, i když jsem nemohl spát, protože jsem se ho snažil najít, bál jsem se toho všeho kolem Hodiny smrti. Táta mi jen řekl, že to není skutečný, jako by to byla nějaká příšera ve skříni. Pak jsem Valentina neviděl, až další večer, kdy se táta vrátil domů dřív než mamka a Rolando a Valentino se objevil nahoře na schodišti. Nevěděl jsem, že je Valentino ztracenec, když jsem zakřičel o pomoc, ale on stejně vrazil dovnitř jako hrdina, i když musel vědět, že to povede k jeho smrti. Jen jsem chtěl zarazit všechno to bojování, takže jsem vběhl do skříně a popadl tu zbraň, ale když jsem se vrátil zpátky, Valentino už byl pryč.

Při těch vzpomínkách se obrátím a rozběhnu se opačným směrem.

„Orione!“

Zastaví se přímo před kanceláří. „Hej, je všechno v pohodě?“

Třesu se a vyrazím ze sebe: „Mrzí mě, že jsem Valentina nedokázal taky zachránit.“

Orion nasaje vzduch, nedokáže promluvit.

„Fakt moc mě to mrzí,“ řeknu a z očí mi vytrysknou slzy, takže se odvrátím, brečím na ulici po dni, který byl možná nejslibnější v mém životě.

Mám zlomené srdce, že byl devítiletý Paz jen o pár vteřin moc pomalý a nedokázal zabít tátu, než ten zabil Valentina. Kéž by to dopadlo jinak, i když by to znamenalo, že Orion nikdy nenapíše *Zlaté srdce*, protože Valentino by neumřel. A možná by byl místo něj mrtvý Orion, protože by mu selhalo srdce. Ale nemůžu si hrát na co by kdyby. Nemůžu odčinit nic z toho, co jsem neudělal nebo naopak udělal, ale můžu si svou minulost přiznat, zvlášť před Orionem, který si dělal takové starosti o mou budoucnost.

Na červené otevru svůj výtisk *Zlatého srdce* a dotkne se mě jednoduchá zpráva, kterou mi tam Orion vepsal:

Žij dál, Pazi.

Doufejme, že se mi nezve Hodina smrti, ale někdo z Hollywoodu.

NEW YORK

ALANO

17:35 (EDT)

I když mám šestnáct let vzpomínek na život bez mých nejlepších přátel, nerad si bytí bez Ariany Donahueové a Ria Moralese pamatuju. Jsou to prostě kámoši na celý život.

Za posledních deset let je těžké dělat si kamarády, aniž bych přemýšlel nad tím, jestli se mě snaží poznat kvůli mně, nebo protože touží po tajemstvích společnosti. Hodně jsem o tom mluvil se synem prezidenta Page, Andrewem juniorem, který vyrůstal ve stínu Bílého domu celých uplynulých dvanáct let díky tomu, že se jeho otec dostal do funkce viceprezidenta prezidenta Reynoldse a pak se stal prezidentem on sám. Naše rozhovory při nejrůznějších oslavách a setkáních trochu uměnšily můj pocit osamělosti, ale byl o několik roků starší a taky žil v DC.

Pak jsem v neděli 25. prosince 2016 potkal Arianu, když doprovázela svou matku Andreu Donahueovou, která si přišla do Hodiny smrti odpracovat Štědrý den a Boží hod, aby dostala sváteční příplatek. Toho večera jsem tam byl taky, protože velitel posílů Henry Tumpowsky cítil depresi z období svátků i ze své práce samotné, takže dal výpověď pár hodin před svou směnou. Otec se vykašlal na naše plány, aby za něj

zaskočil, a matka a já jsme vypomáhali, jak se jen dalo. Nakonec jsem se zatoulal do jídelny, kde seděla o samotě Ariana, protože ji nikdo do call centra nepustil.

„Ty jsi dcera paní Donahueové, že jo?“ zeptal jsem jí, když jsem ji poznal z jednoho ze svátečních večírků.

„Slečny Donahueové,“ opravila mě Ariana. „Táta jaksi není k dispozici.“

„To mě mrzí.“

„To nemusí. Neví, o co přichází.“ Pokrčila rameny. „Jsem boží.“

I tehdy jsem obdivoval její sebevědomí. Nepřekvapilo mě, když jsem zjistil, že navštěvuje LaGuardii, aby se dostala na Broadway. Minulý měsíc školu dodělala a na podzim začne na svojí vysněné vysoké, Juilliardu.

Právě teď, protože nesmím fungovat ve vnějším světě, jsme s Arianou v našem střešním bytě a opalujeme se na střešní zahradě, zatímco u nohou mojí lenošky sedí můj německý ovčák Bucky.

„Zlato, sice mám ve hvězdách, že vyhraju cenu Tony, ale dokonce ani já nemůžu přesvědčivě předstírat, že považuju tohle tvoje dnešní volání ztracencům za dobrej nápad,“ řekne mi Ariana potom, co jí vyklopím všechno o tátově úkolu. „Tahle směna bude nezapomenutelná. A to jako ve zlým, Alano. Dokonce ani moje máma tě nemůže naučit, jak se od toho všeho odpoutat.“

Není žádné tajemství, že se o Andree Donahueové říká, že je při práci odtaziťatá. Otevřeně přiznává, že její jediné pravidlo, které jí umožnilo na tomhle místě vydržet víc než deset let, je to, že odmítá ztracence vnímat jako lidi. Moje rodina takové smýšlení nepodporuje, ale Andrea to nestydatě vnímá

jako nutnou schopnost škatulkovat, aby se vyhnula tomu, že ji to přemůže. Právě to řekla mé matce, když žádala o místo vedoucí poslu. Zármutek ji nedostane tak, jak se to stalo jejímu předchůdci.

Ale Ariana má pravdu: neexistuje trénink, po kterém bych vůči ztracencům znecitlivěl. Hrozí, že mě zavalí jejich zármutek.

Pohládím Buckyho mezi jeho velkýma hnědýma ušima, tak jako to dělám vždycky, když jsem ve stresu, ale tentokrát pohled na něj moje myšlenky nezavede pryč od smrti jiným směrem.

29. února jsem zjistil, že můj pes umírá.

Ještě předtím byli naši zaměstnaní tím, že spolupracovali s CDC, aby pomohli zastavit šíření koronaviru, ale ve čtvrtek 20. února jsem si všiml, že je Bucky nemocný, a rázem z toho byla moje priorita číslo jedna. Po devíti a půl letech jsem byl zvyklý na to, že Bucky občas onemocní a potřebuje to pár dnů vyspávat, ale tohle bylo jiné. Nepřiběhl při cinkání vlastního vořítká. Nejedl svoje jídlo ani to moje, dokonce odmítl brokolici a jahody, svoje oblíbené pochoutky. Po dvou dnech jsem naplánoval pohotovostní návštěvu veterináře. Doktorka Tracyová Buckymu odebrala krev, zkontrolovala ho sonem a vzala si vzorek jeho tělních tekutin. O týden později mi zavolala a diagnostikovala Buckymu hemangiosarkom, hodně agresivní rakovinu, která je nejčastější u velkých psích plemen včetně německých ovčáků. Jako je Bucky.

Ten hovor byl to nejpodobnější volání Hodiny smrti, co může zvíře zažít.

Buckymu zbývalo pět až sedm měsíců života.

To bylo před pěti měsíci.

Na rozdíl od chvíle, kdy člověku zavolá Hodina smrti, tady pořád existovala naděje na přežití. Byl jsem ochotný udělat cokoli, abych Buckymu prodloužil život, i kdyby jen na další měsíc nebo týden. Dokonce i den. Bucky v sobotu 14. března podstoupil operaci, těsně předtím, než začal lockdown. Měli jsme štěstí, že jsme zůstali zavření doma tady, kde si mohl užívat čerstvého vzduchu na zahradě, zatímco se dával dohromady. Jakmile zákaz vycházení skončil, vrátili jsme se do nemocnice na chemoterapii. Teď je v remisi.

Přesto nikdo doopravdy neví, kolik času mi s Buckym zbývá, takže se z něj snažím vytěžit co nejvíc. Rozmazluju ho novými hračkami, i když se nakonec vždycky vrátí k obrovské pískací mrkvi, kterou jsem koupil v Targetu. Pořád mu dávám to nejzdravější jídlo, které kořením pamlsky. A ať už jdu kamkoli, беру si ho s sebou. Nikdy už bez něj neodjedu z města nebo ze země. Samozřejmě je tu taky všechno cvičení, a i když procházky s ním letos trvají delší dobu, nevadí mi to. Ten čas mám vyhrazený pro Buckyho, takže až umře, budu vědět, že jsem mu dopřál ten nejlepší život.

Jen kdyby mi můj otec poskytl stejnou péči, jakou já poskytuji svému psovi.

„Ahoj,“ pozdraví Rio, který právě vešel dvoukřídlymi dveřmi na balkon. „Můžeš Daneovi říct, ať s tím prohmatáváním trochu zvolní? Začínám mít pocit, že by mě měl vzít nejdřív na večeři.“

Naši mi teprve teď po lockdownu začali dovolovat zvat si sem hosty, chtěli se ujistit, že já a mí přátelé máme bezpečné zázemí, kde trávit čas, pro případ, že bychom zase museli zůstat doma. Ale bez ohledu na to, jak blízcí si s někým jsme, stejně je třeba ho prohledat pokaždé, když sem přijde, aby-

chom se ujistili, že sem už nikdo nikdy nedostane štěnice. Tohle se změní, až si s kamarády najdeme vlastní byt.

„Proč jdeš tak pozdě?“ zeptá se Ariana, zatímco si splétá dlouhé hnědé vlasy.

„Hrál *Temné mizení*,“ vysvětlím.

Rio vytřeští oči. „Jak to můžeš vědět? Napíchnul jsi to u mě? Možná bych tě měl taky prošacovat.“

Představa, jak mě Rio celého prohlíží, mi rozechřeje tváře, ale taky mi pěkně zamotá hlavu, protože za poslední tři roky, co se přátelíme, nás kolemjdoucí pravidelně zaměňovali za bratry, bratrance, dokonce dvouvaječná dvojčata. Dřív jsem si myslel, že jsou prostě jen lidi rasisti, protože jsme oba vysocí Latinoameričani se světlou pletí a tmavými vlasy, ale upřímně tu podobnost vidím taky. To srovnání mi samozřejmě lichotí, protože Rio je opravdu hezoun, ale jsem taky znechucený, že si lidi myslí, že jsme příbuzní, protože se rozhodně nechováme jako bratři.

„Nenapíchnul jsem to u tebe.“ Ukážu na Riovo triko, kde stojí *PAUZNUL JSEM SVOU HRU, ABYCH SEM DORAZIL*.

Rio se zasměje. „Tři důvody, proč se pleteš. Číslo jedna: hrál jsem druhej díl, *Temné mizení: Nový úsvit*. Číslo dva: říct, že jsem hrál hru, je fakt shazující, když jsem ve skutečnosti chránil říši před vzkříšenou démonskou královnou. A mimochodem, dal jsem to na nejtěžší úroveň. Číslo tři: neoblíknul jsem si to triko, abych tím něco sdělil. Mám ho na sobě od včerejška.“

„Jsi nemocnej.“ Ariana ukáže na lenošku blíž ke mně. „Sedni si sem.“

„Stejně jsem přišel jen kvůli tomu psovi,“ řekne Rio a poplácá se po stehnech. „Pojď sem, Buckříku.“

Byl bych radši, kdyby Rio použil jakoukoli jinou z jeho přezdívek, které jsem mu za ty roky dal – Buck, Buck-Buck, Buckoš, Buckísek, Buckingham –, ale už jsem to vzdal. Bucky si ho stejně většinou nevšímá, a hlavně se mi hrozně ulevilo, že už mu neříká Buckvičko.

„Hodnej pejsek, neposlouchej tío Ria,“ řeknu a poškrábu Buckyho na hlavě.

Když jsem se dozvěděl o jeho nemoci, Rio byl naštvanej, že Arianina démonická kočka Lucyferka – doopravdy se jmenuje jen Lucy – Buckyho přežije, i když je jednou tak stará a vůbec ne tak rozkošná. Arianu to urazilo, i když ví, že nikomu se nebude stýskat po čerstvých škrábancích, které si vždycy odnášíme, když odcházíme z jejího domu. Ariana a Rio mi dělali společnost během Buckyho operace, rozptylovali mě svými postřehy, třeba že Ariana věří, že jsou filmy o Scorpiousi Hawthornovi lepší než knihy a Rio si zase myslí, že by se Hodina smrti měla přestat v seriálech používat k posouvání děje. A oba mi mačkali ruce, když doktor vyšel ze sálu, aby mě zpravil o Buckyho osudu.

Vždycky se na ně můžu spolehnout.

Teda kromě toho, že neexistuje možnost, že by Rio dorazil někam včas nebo odpověděl v rozumném časovém rámci.

„Přišly ti moje zprávy?“ zeptám se.

„Jo,“ řekne Rio. Zíráme na něj. Až když se Ariana rozesměje, všimne si, že chceme, aby řekl něco víc. „Co je?“

„A máš k tomu nějaký myšlenky?“

„Říkal jsi, že to nechceš dělat, tak to prostě nedělej.“

„Otec si myslí, že je to pro dobro společnosti.“

„Tak to udělej.“

„Ale já nechci.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pořád chce na konci zemřít.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.